Opłata pocztowa uiszczona gotówką.

Nr. 36. Warszawa, dnia 20 grudnia 1936 r. **Rok XIX.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł. 50 gr.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. **Nr. 30-197** „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych“ zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn.“

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.
Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40.

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (intendentura) Warszawa, ul. Nowy Świat 69, tel. 663-97.

Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników za zaliczeniem pocztowym.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

II. OKÓLNIKI Nr. 91.

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. Nr. 85 — 90.

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

247.

OKÓLNIK Nr. 91

z dnia 12 grudnia 1936 r.

o stosowaniu zasad nowej pisowni

(Nr. GL. 80-193-2)

Do

P. P. Dyrektorów (Gabinetu, Departamentów, Biur), Naczelników Wydziałów, Urzędników w Zarządzie Centralnym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza, Dyrektora Państwowych Zakładów Wodociągowych na Górnym Śląsku w Katowicach, Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach, Starostów (Przewodniczących Wydziałów Powiatowych), Prezydentów Miast.

W związku z zarządzeniem, zawartym w okólniku Nr. 62 z dnia 6 sierpnia 1936 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 22, poz. 155) o zasadach nowej pisowni, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych na podstawie okólnika Prezydium Rady Ministrów Nr. 69 z dnia 27 listopada 1936 r. (L. 99-3/6) podaje do wiadomości i stosowania, co następuje:

1) cytaty tekstów ustaw, dekretów i rozporządzeń (objęte cudzysłowem), odpisy i duplikaty umów, zobowiązań, świadectw i innych dokumentów — winny być sporządzane w pisowni zgodnej z oryginałem;

2) pieczęcie urzędowe mogą być używane bez zmiany pisowni aż do zużycia;

3) druki, księgi, blankiety i t. p. mogą być używane w dotychczasowej pisowni aż do wyczerpania zapasów;

4) tablice i napisy—zwłaszcza zewnętrzne—winny być w miarę możności poprawione lub zastąpione nowymi.

(—) Kawecki
PODSEKRETARZ STANU

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

248.

DECYZJA.

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72,

poz. 455) i § 2 rozporządzenia z dnia 15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 534) udzielam Związkowi Straży Pożarnych Rzeczypospolitej Polskiej (Warszawa, ul. Poznańska 11) pozwolenia na ustanowienie i używanie odznak: a) srebrnej, oksydowanej odznaki emaliowanej w kształcie stylizowanego krzyża, ramiona którego pokryte czerwoną emalią są połączone wieńcem z srebrnych liści dębowych, na górnym ramieniu krzyża jest umieszczony wizerunek św. Floriana; po środku krzyża okrągła tarcza z czerwonej emalii z białym orłem jagiellońskim; tarcza ma emaliowany otok biały z napisem srebrnym: „Związek Straży Pożarnych R. P."; b) srebrnej odznaki oksydowanej w kształcie stylizowanego krzyża, ramiona którego są połączone wieńcem z srebrnych liści dębowych; na górnym ramieniu krzyża jest umieszczony wizerunek św. Floriana; po środku krzyża okrągła tarcza srebrna z jagiellońskim orłem białym; na srebrnej tarczy otok z napisem: „Związek Straży Pożarnych R. P."; c) brązowej odznaki w kształcie stylizowanego krzyża, ramiona którego są połączone wieńcem z liści dębowych; na górnym ramieniu krzyża jest umieszczony wizerunek św. Floriana; po środku krzyża okrągła tarcza z jagiellońskim orłem białym; na brązowej tarczy otok z napisem: „Związek Straży Pożarnych R. P.".

Odznaki mogą być używane:

a) na szyldach, papierach i legitymacjach;

b) na pieczęciach z nazwą stowarzyszenia w otoku;

c) jako odznaki członkowskie:

1) srebrna odznaka emaliowana—dla członków Rady Naczelnej Zarządu Głównego oraz prezesów Rad i członków zarządów okręgów wojewódzkich Związku; 2) odznaka srebrna dla członków nie wymienionych w pkt. 1) władz i organów Związku oraz członków zarządów związkowych straży i pogotowi pożarnych, dla naczelników straży i pogotowi pożarnych ich zastępców, dla samoistnych kierowników poszczególnych jednostek straży pożarnych (pogotowi, drużyn, oddziałów specjalnych) i dla członków honorowych oraz popierających; 3) odznaka brązowa — dla członków czynnych związkowych straży i pogotowi pożarnych: szeregowych i podoficerów.

Dowodem uprawniającym do noszenia odznaki jest legitymacja służbowa, wydana przez właściwą władzę związkową.

Odznaka może być noszona na zakrętce na lewej stronie munduru strażackiego, a przy ubraniu cywilnym miniatura odznaki może być noszona w lewej klapie.

Za odznaki członkowskie i ich miniatury Zarząd pobierać może od członków jednolitą opłatę tytułem zwrotu kosztów jednak nie wyższą niż: a) za srebrną odznakę emaliowaną — 12 zł., b) za odznakę srebrną — 3 zł. 50 gr.; c) za odznakę brązową—2 zł. 50 gr.

Wydawanie odznaki stowarzyszenia osobom nie będącym jego członkami jest zakazane.

(7 grudnia 1935 r. Nr. AP. 3-103)

Za MINISTRA
(—) Kawecki
PODSEKRETARZ STANU

249.

DECYZJA.

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 455) i § 2 rozporządzenia z dnia 15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 534) udzielam Związkowi Młodzieży Wiejskiej Rzeczypospolitej Polskiej (Warszawa, ul. Filtrowa 65a) pozwolenia na ustanowienie i używanie odznaki w formie stalowego trójkąta oksydowanego z płonącym zniczem w środku i literami u dołu: „W. I. C. I.".

Odznaka może być używana:

a) na szyldach, papierach i legitymacjach;

b) jako odznaka członkowska do noszenia na zakrętce lub na agrafce.

Za odznaki członkowskie Zarząd pobierać może od członków jednolitą opłatę tytułem zwrotu kosztów, nie więcej jednak niż 1 zł. 50 gr.

Wydawanie odznaki stowarzyszenia osobom nie będącym jego członkami jest zakazane.

(10 grudnia 1936 r. Nr. AP. 3-193).

(—) Kawecki
PODSEKRETARZ STANU

250.

PISMO OKÓLNE

z dnia 10 grudnia 1936 r.

o sprzadaży drawna związkom samorządowym na budowę mostów i budynków.

(Nr. SG. 94-31-2).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) i Przewodniczących Wydziałów Powiatowych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje poniżej odpis zarządzenia Dyrekcji Naczelnej Lasów Państwowych z dnia 26 czerwca 1936 r. Nr. 2. H. i - 6164/93 w sprawie kredytowej sprzedaży drewna na budowę i naprawę obiektów drogowych, budowli samorządowych i użyteczności publicznej (budynków administracji samorządowej, domów ludowych, remiz strażackich i t. p.) z prośbą o powiadomienie o treści tego zarządzenia zarządów gmin wiejskich ewentualnie w drodze przedruku tego zarządzenia w Dzienniku Wojewódzkim.

(—) Zbikowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

MINISTERSTWO ROLNICTWA
I REFORM ROLNYCH

Dyrekcja Naczelna
Lasów Państwowych

Warszawa,
dn. 26 czerwca 1936 r.
E. H. 1-6164/93.

Sprawa: sprzedaż drewna samorządom wiejskim na budowę i naprawę obiektów drogowych, budowli samorządowych i użyteczności publicznej.

Na podstawie uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 19 b. m. Dyrekcja Naczelna Lasów Państwowych upoważnia Dyrekcje do dokonywania kredytowej sprzedaży drewna samorządom terytorialnym wiejskim na budowę i naprawę obiektów drogowych, budowli samorządowych i użyteczności publicznej (budynków administracji samorządowej, domów ludowych, remiz strażackich i t. p.), począwszy od 1 lipca 1936 r. w ciągu czterech okresów gospodarczych Administracji Lasów Państwowych, do 1 października 1940 r. na następujących warunkach:

1) Sprzedaż może obejmować drewno okrągłe, materiały ciosane i tarte.

2) Tranzakcje winny być zawierane przez samorządy wiejskie z najbliższymi Nadleśnictwami, Tartakami lub też z Dyrekcją Lasów Państwowych, jeżeli będzie to bardziej celowe, z uwagi na objęcie dostawą kilku Nadleśnictw, względnie Tartaku i Nadleśnictwa.

W pierwszym rzędzie winna Dyrekcja uwzględnić zapotrzebowanie gmin wiejskich, na terenie których znajdują się Lasy Państwowe.

Od samorządów wiejskich należy żądać zaświadczeń, wydanych przez Wydziały Powiatowe, iż kwota, odpowiadająca rocznej spłacie wraz z oprocentowaniem wstawiona zostanie do najbliższego budżetu samorządu gminnego oraz, że Wydziały Powiatowe na przyszłość będą przestrzegały wstawienia do budżetów następnych okresów gospodarczych kwot potrzebnych na spłacenie rat.

3) Drewno będzie sprzedawane w miarę posiadanych zapasów po cenach handlowych, obowiązujących w dniu zawarcia tranzakcji w danym Nadleśnictwie lub Tartaku loco las lub skład Tartaku, zmniejszonych przy drewnie okrągłym o 30%, przy drewnie ciosanym i tartym o 20%, co winno być uwidocznione w asygnacjach oraz fakturach wystawianych dla samorządów.

4) Spłata należności z tytułu każdej tranzakcji kredytowej winna być dokonana w ten sposób, że samorząd zapłaci w gotówce przy zawarciu umowy 20% wartości tarcicy oraz materiałów ciosanych i 10% wartości drewna okrągłego, po zastosowaniu zniżek.

Resztę należności należy rozłożyć na półroczne, równe spłaty w ciągu czterech lat—przy sprzedaży drewna na mosty i w ciągu pięciu lat — przy sprzedaży drewna na budynki, licząc od daty zawarcia tranzakcji. Terminy płatności pierwszej raty wyznaczać należy w pół roku od daty zawarcia tranzakcji.

5) Udzielony kredyt będzie oprocentowany w wysokości 3% w stosunku rocznym, przy czym odsetki pobierać należy półrocznie z dołu, w terminach płatności poszczególnych rat.

6) Spłata skredytowanej należności winna być zabezpieczona w jeden z następujących sposobów: a) samorządy wystawią weksle gwarancyjne in blanco, wraz z odpowiednimi deklaracjami o ich wypełnieniu przez Administrację Lasów Państwowych w razie niezapłacenia przez samorząd przypadającej w ustalonym terminie raty; b) skredytowana należność za drewno od samorządów, którym Administracja Lasów Państwowych płaci podatki komunalne, może być zarachowana na poczet tych podatków na podstawie odpowiednich oświadczeń, złożonych przez samorządy; c) samorządy, które nie mają należności podatkowych od Administracji Lasów Państwowych, mogą upoważnić Kasy Skarbowe do przekazywania organom tej Administracji należnych kwot z sum, wpływających na ich konto z pobieranych dodatków komunalnych do podatków państwowych, ewentualnie ułożą zobowiązanie wyższej instancji samorządowej (rady powiatowej) do spłacania należności za drewno.

Przy zawieraniu tranzakcji organa Administracji Lasów Państwowych winny ustalić najbardziej właściwą i możliwą w danym wypadku dla samorządu formę zabezpieczenia spośród wymienionych wyżej gwarancyj uiszczania należności.

7) Sprzedaż drewna na wymienionych warunkach dokonywana będzie w ciągu czterech okresów budżetowych Administracji Lasów Państwowych, a mianowicie:

1)	od dn.	1.X-36 r.	do dn.	30.IX-37 r.
2)	„	1.X-37 r.	„	30.IX-38 r.
3)	„	1.X-38 r.	„	30.IX-39 r.
4)	„	1.X-39 r.	„	30.IX-40 r.

przy czym okres od 1.VII.36 r. do 1.X.36 r. wlicza się do okresu pierwszego, to jest od 1.X.36 r. do 30.IX.37 r.

8) Skredytowana należność za drewno, licząc w/g pełnych cen handlowych, w każdym z czterech okresów budżetowych nie może przekraczać dla całej Administracji Lasów Państwowych sumy 2.000.000.— zł. Na okres bieżący (od dn. 1.VII.36 r. do dn. 30.IX.1937 r.) Dyrekcja Naczelna przydziela prowizorycznie następujące kwoty:

D. L. P.	w Białowieży . . .	100.000 zł.
„	we Lwowie . . .	150.000 „
„	w Łucku	150.000 „
„	w Poznaniu . . .	50.000 „
„	w Radomiu . . .	100.000 „
„	w Siedlcach . . .	150.000 „
„	w Toruniu . . .	50.000 „
„	w Warszawie . .	50.000 „
„	w Wilnie	150.000 „

Kwoty ostateczne w granicach pieniężnego kontyngentu rocznego (2.000.000 zł.) dla Ad-

ministracji Lasów Państwowych, udzielone zostaną po nadesłaniu przez Dyrekcję w terminie nieprzekraczalnym do dn. 1.VIII.1936 r. zestawienia zapotrzebowań na drewno zarządów gminnych na okres od 1.VII.36 r. do 30.IX.1937 r., sporządzonego w porozumieniu z samorządami w/g wzoru zamieszczonego w zarządzeniu Dyrekcji Naczelnej znak E. H. i — 6164/65 z dn. 30.IV.36 r., przy czym dla drewna okrągłego należy zaznaczyć z cięć jakiego roku gospodarczego drewno będzie mogło być dostarczane, dla drewna tartego—z której kampanii (ubiegłej t. zn. z zapasów, bieżącej t. zn. z produkcji).

Przydziały kredytów pieniężnych na lata gospodarcze 1937/38 — 1939/40 dokonywane będą przez Dyrekcję Naczelną po przedłożeniu corocznie sporządzanych przez Dyrekcje zestawień zapotrzebowań samorządów wiejskich, wraz z odpowiednimi wnioskami, w terminach do 1.IX każdego roku. W tym samym terminie Dyrekcje będą nadsyłały sprawozdania z dokonanych w okresie rocznym sprzedaży drewna dla samorządów do budowy szkół w/g wzoru wyżej wspomnianego.

10) W razie nieuiszczenia przez samorządy w jakimkolwiek okresie budżetowym przypadających rat za pobrane drewno na budowę obiektów drogowych, budowli samorządowych i użyteczności publicznej, **j a k r ó w n i e ż n a b u d o w ę s z k ó ł p o w s z e c h n y c h** na podstawie uchwały Komitetu Ekonomicznego Ministrów z dn. 7.IV.1936 r. (zarządzenie D. N. z dn. 30.IV.36 r. zn. E. H. i-6164/65), kwoty te będą zaliczane jako wpłaty Lasów Państwowych do Skarbu na poczet zysków bieżących z tym, że rewindykacje należności od samorządów przejmie Skarb Państwa.

Sposób prowadzenia rozrachunku z tytułu omawianej sprzedaży ulgowej drewna samorządom wiejskim, określony zostanie w oddzielnym zarządzeniu Dyrekcji Naczelnej Lasów Państwowych.

(—) Loret
DYREKTOR NACZELNY
LASÓW PAŃSTWOWYCH

O t r z y m u j ą:
wszystkie Dyrekcje L. P. oraz Działy, Biura,
Instytut Badawczy L. P.,
Sekretariat Dyrekcji Naczelnej L. P.,
Referat Wojskowy i Komisja Normalizacyjna Dyrekcji Nacz. L. P.

251.

P I S M O O K Ó L N E

z dnia 11 grudnia 1936 r.

w sprawie zbiórki publicznej Stow. „Ramban".

(Nr. AP. 2-37-8).

Do

P. P. Wojewodów w Warszawie, Lublinie, Kielcach, Łodzi, Poznaniu, Toruniu i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Na prośbę Zarządu Stowarzyszenia Dobroczynnego „Ramban" (Warszawa, ul. Graniczna 3) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przedłuża do dnia 31 grudnia 1937 r. włącznie termin ważności wydanego w dniu 5.I.1934 r. za Nr. AP. 2-37/33 pozwolenia na urządzenie zbiórki publicznej na cele tego Stowarzyszenia na obszarze m. st. Warszawy oraz województw: warszawskiego, lubelskiego, kieleckiego, łódzkiego, poznańskiego i pomorskiego.

Dalsza treść powołanego pozwolenia podanego do wiadomości Pana Wojewody pozostaje bez zmian.

Równocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przypomina, że zbiórka publiczna na rzecz Stowarzyszenia Dobroczynnego „Ramban" nie może być przeprowadzana w terminie do dnia 15 stycznia 1937 r. włącznie, jako w czasokresie zarezerwowanym zgodnie z treścią pisma okólnego tut. Ministerstwa z dn. 24.XI. r. b. Nr. AP. 2-130/5 wyłącznie dla akcji zimowej pomocy bezrobotnym.

(—) Michałowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

252.

P I S M O O K Ó L N E

z dnia 15 grudnia 1936 r.

o opłacie stemplowej od podań wnoszonych przez konsulaty państw obcych jako pełnomocników stron.

(Nr. GB. 21-Trett-3).

Do

Urzędów Wojewódzkich i Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę.

W związku z podniesionymi przez poszczególne Urzędy Wojewódzkie wątpliwościami, czy podlegają opłacie stemplowej podania osób prywatnych, korzystających z pośrednictwa konsulatów państw obcych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu wyjaśnia co następuje:

Okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 114 z 16 listopada 1933 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 20, poz. 268) wyraźnie stwierdza w dziale III p. 2, że wyciągi i inne świadectwa z akt stanu cywilnego, wydawane na wniosek zagranicznego przedstawicielstwa dyplomatycznego lub konsularnego, są wolne od opłaty stemplowej tylko wówczas, jeżeli przedstawicielstwo zaznaczyło wyraźnie, że dokument jest potrzebny dla celów urzędowych lub, że osoba, której dany dokument jest potrzebny, nie może uiścić opłaty stemplowej z powodu ubóstwa. Innymi słowy: jeżeli przedstawicielstwo państwa obcego występuje **j a k o p e ł n o m o c n i k** osoby, która nie jest zwolniona od opłaty stemplowej ani z tytułu ubóstwa, ani też z innego tytułu w ustawie przewidzianego, to opłata stemplowa przewidziana w art. 155 u. o. s. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404), ma być uiszczona. Teza przeciwna byłaby oczywistym obejściem ustawy takim samym, jakim

byłoby np. zwolnienie od opłaty stemplowej podania, które wniosło zrzeszenie, mające na celu działalność dobroczynną (art. 16 oraz art. 144 p. 1 u. o. s.) nie w swej sprawie, ale w sprawie swego prezesa lub innego członka zarządu.

Jakkolwiek dział III p. 2 powołanego okólnika dotyczy opłat, przewidzianych w art. 155 (rozdział trzydziesty pierwszy u. o. s.), to jednak rzecz jasna, że te same zasady dotyczyć muszą również opłat stemplowych **od podań**, przewidzianych w rozdziale trzydziestym u. o. s.

Za DYREKTORA GABINETU MINISTRA
(—) Robaczewski
NACZELNIK WYDZIAŁU

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 7 listopada Nr 85 Rok 1936

Poz. 593. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i art. 1 pkt a) ustawy z dnia 2 lipca 1936 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 363) postanawiam co następuje:

Art. 1. Państwowemu podatkowi gruntowemu podlegają wszelkie grunty z wyjątkiem wymienionych w art. 2.

Art. 2. Od państwowego podatku gruntowego wolne są:

1) grunty podlegające państwowemu podatkowi od nieruchomości;

2) grunty należące do wyznań przez Państwo uznanych, z których dochody przeznaczone są stale i wyłącznie na cele kultu religijnego i nie przyczyniają się do osobistych dochodów duchowieństwa lub innych osób;

3) grunty pod cmentarzami;

4) grunty pod torami kolejowymi oraz pod publicznymi: drogami, placami i parkami;

5) grunty użytkowane przez publiczne szkoły powszechne oraz grunty użytkowane wyłącznie w celach naukowych lub doświadczalnych przez szkoły rolnicze i instytucje naukowe lub przez należące do instytucji publicznoprawnych zakłady doświadczalne;

6) grunty i lasy państwowe pozostające w zarządzie wojska, użytkowane w celach wojskowych, a nie w celach osiągania dochodu;

7) nieużytki, do których zalicza się lotne piaski, bagna, mokradła, rojsty, strome stoki i parowy, nie nadające się do użytkowania jako grunty orne, leśne, łąki lub pastwiska, skały, szutrowiska, okopy, doły po żwirze, torfie, glinie, piasku i t. p. oraz grunty pod wodami otwartymi;

8) grunty osad objętych postępowaniem scaleniowym lub powstałych w wyniku scalenia— na przeciąg lat 3, licząc od półrocza, następującego po wyborze lub wyznaczeniu rady uczestników scalenia; grunty te podlegają jednak obowiązkowi opłacania dodatków do tego podatku na rzecz związków samorządu terytorialnego; zwolnienia nie stosuje się do gruntów, których scalenie zostało zaniechane;

9) grunty, które były zwolnione od państwowego podatku gruntowego jako nieużytki, a na których założono sztuczne gospodarstwo rybne lub dokonano innych inwestycji, umożliwiających ich eksploatację — na przeciąg lat 5, licząc od roku następnego po przeprowadzeniu inwestycyj;

10) całkowicie lub częściowo w zależności od stopnia zmniejszenia się wartości użytkowej lasów ochronnych na skutek zarządzonych ograniczeń w użytkowaniu—grunty pod lasami, uznanymi za ochronne dlatego, że:

a) zabezpieczają grunty przed zmywaniem i wyjałowieniem, powstrzymują usuwanie się ziemi lub kamienia, przeszkadzają tworzeniu się dzikich potoków, obrywaniu się skał i spadkowi lawin,

b) chronią brzegi wód przed obrywaniem się, a źródła przed zasypaniem,

c) przeszkadzają powstawaniu albo rozszerzaniu się piasków lotnych lub parowów,

d) mają specjalne znaczenie dla obrony Państwa,

e) mają znaczenie przyrodniczo-naukowe;

11) grunty zalesione a nie będące poprzednio gruntami leśnymi:

a) uznane przez właściwą władzę za więcej nadające się do uprawy leśnej,

b) na których zalesienie właściwa władza udzieliła zezwolenia —

na przeciąg lat 30, licząc od roku następnego po dokonaniu sztucznego zalesienia;

12) nieużytki, zalesione na podstawie przepisów o zalesianiu niektórych nieużytków, a także nieużytki dobrowolnie zalesione w sposób sztuczny — na przeciąg lat 50, licząc od roku następującego po dokonaniu zalesienia.

Art. 3. (1) Na obszarze województw: kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego i warszawskiego, m. st. Warszawy oraz powiatów; augustowskiego, łomżyńskiego, ostrowskiego, ostrołęckiego, suwalskiego, szczuczyńskiego i wysoko-mazowieckiego w województwie białostockim — znosi się pobór dodatkowego podatku gruntowego dworskiego i włościańskiego, przewidzianego w Dziale IV rosyjskiej ustawy o podatkach bezpośrednich (Zbiór Praw ces. ros. tom V).

(2) Wysokość stawek państwowego podatku grutowego dworskiego i włościańskiego na obszarze, wymienionym w ust. (1), określa taryfa, załączona do artykułu niniejszego *). Taryfa ta dzieli się na taryfę dla gruntów dworskich i taryfę dla gruntów włościańskich; według stawek

*) Nie przedrukowano.

taryfy dla gruntów dworskich opodatkowuje się wszystkie grunty z wyjątkiem gruntów, nadanych mieszkańcom wsi i osad przy uwłaszczeniu włościan, które to grunty podlegają opodatkowaniu według stawek, wskazanych dla gruntów włościańskich. Grunty zaliczone do III klasy gruntów, podlegających taryfie dla gruntów dworskich, opłacają państwowy podatek gruntowy według stawek, przewidzianych dla gruntów IV klasy tejże taryfy.

(3) Grunty na obszarze miast, wydzielonych z powiatowych związków samorządowych, podlegają państwowemu podatkowi gruntowemu według taryfy dla gruntów dworskich tego powiatu, z którego zostały wydzielone; grunty na obszarze m. st. Warszawy opodatkowuje się według taryfy dla gruntów dworskich w powiecie warszawskim.

Art. 4. Na obszarze województw: wileńskiego, nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów; białostockiego, bielskiego, sokólskiego, wołkowyskiego i grodzieńskiego w województwie białostockim — przypadającą na poszczególne powiaty ogólną sumą państwowego podatku gruntowego określa się przez pomnożenie przeciętnych stawek, wymienionych w taryfie załączonej do artykułu niniejszego *), przez ilość gruntów odpowiedniej kategorii. Obliczoną w ten sposób sumę rozkłada się na poszczególne jednostki podatkowe.

Art. 5. Na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego — państwowy podatek gruntowy oblicza się w złotych przez przemnożenie kwoty podatku katastralnego, uwidocznionego w katastrze gruntowym, przez 3,5.

Art. 6. Na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego oraz powiatów: bielskiego i cieszyńskiego w województwie śląskim — państwowy podatek gruntowy pobiera się w wysokości 40% czystego dochodu katastralnego, uwidocznionego w katastrze podatku gruntowego, a wyrażonego w złotych.

Art. 7. (1) Od płatników, opłacających od swych gruntów, położonych w granicach jednego powiatu, tytułem państwowego podatku gruntowego więcej niż 110 zł rocznie, pobiera się nadto oddzielny dodatek. Dodatek ten wynosi od płatników, opłacających rocznie państwowy podatek gruntowy od gruntów położonych w granicach jednego powiatu:

od	110 zł	do	200 zł	—	10%	tego	podatku
„	200 „	„	550 „	—	20%	„	„
„	550 „	„	1.250 „	—	30%	„	„
„	1.250 „	„	2.650 „	—	40%	„	„
„	2.650 „	„	4.400 „	—	50%	„	„
„	4.400 „	„	6.150 „	—	60%	„	„
„	6.150 „	„	8.800 „	—	80%	„	„
powyżej			8.800 „	—	100%	„	„

(2) Jeżeli posiadłość ziemska, stanowiąca jednostkę podatkową, należy do kilku współwłaścicieli, z których każdy ma część faktycznie wydzieloną i samoistnie gospodarowaną, wówczas dodatek, przewidziany w ust. (1), oblicza się dla każdego współwłaściciela oddzielnie.

Art. 8. (1) Od płatników, którzy od swych gruntów, położonych w granicach jednej gminy, opłacają rocznie:

1) nie więcej niż 10 zł państwowego podatku gruntowego — pobiera się tylko 50% tego podatku,

2) powyżej 10 zł do 35 zł państwowego podatku gruntowego — pobiera się tylko 80% tego podatku. Ulgi te przyznaje się przy poborze pierwszej raty.

(2) Przepis ust. (1) nie dotyczy tych płatników, których grunty znajdują się w promieniu 10 km od miast, liczących ponad 100.000 mieszkańców.

Art. 9. Rokiem podatkowym jest rok kalendarzowy.

Art. 10. Państwowy podatek gruntowy płatny jest w dwóch równych ratach: do dnia 30 kwietnia i do dnia 15 listopada.

Art. 11. Miarą powierzchni dla wymiaru podatku gruntowego jest hektar. Od gruntów, których powierzchnia nie przekracza 1 hektara, pobiera się część stawki odpowiednio do ilości arów.

Art. 12. (1) Obowiązek podatkowy powstaje od pierwszego dnia półrocza, następującego bezpośrednio po zajściu okoliczności faktycznych, uzasadniających wymiar państwowego podatku gruntowego. W tym samym terminie powstaje obowiązek podatkowy dla nabywcy gruntów.

(2) Obowiązek podatkowy wygasa z końcem półrocza, w którym zaszły okoliczności faktyczne, uzasadniające zwolnienie od podatku. W tym samym terminie wygasa obowiązek podatkowy zbywcy gruntów.

Art. 13. Na obszarze, określonym w art. 3 i 4, w razie przeniesienia pewnej miejscowości z jednego powiatu do drugiego, wymiar państwowego podatku gruntowego uskutecznia się z gruntów tej miejscowości według taryfy powiatu, do którego miejscowość została przyłączona, poczynając od następnego roku podatkowego.

Art. 14. Artykuł 14 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. w przedmiocie wyrównania podatków gruntowych tudzież niektórych podatków budynkowych (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 505) otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 14. (1) Dodatki do państwowego podatku gruntowego na rzecz związków samorządowych nie mogą dla poszczególnej jednostki podatkowej przewyższać w łącznej sumie 50% ogólnej kwoty państwowego podatku gruntowego wraz z oddzielnym dodatkiem, przewidzianym w art. 7 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o pań-

*) Nie przedrukowano.

stwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593).

(2) W wyjątkowych, zasługujących na uwzględnienie przypadkach, może Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu pozwolić na podwyższenie tej normy do 75%, ale tylko w stosunku do tej części państwowego podatku gruntowego, która nie obejmuje oddzielnego dodatku, przewidzianego w art. 7 dekretu, powołanego w ust. (1).

(3) Z dodatków samorządowych do państwowego podatku gruntowego otrzymują izby rolnicze udział w wysokości 3% państwowego podatku gruntowego wraz z oddzielnym dodatkiem, przewidzianym w art. 7 dekretu, powołanego w ust. (1) Przepis ten nie dotyczy izb rolniczych na obszarze województw poznańskiego, pomorskiego i śląskiego.".

Art. 15. W art. 50 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o izbach rolniczych (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 2, poz. 16) punkty a) i b) otrzymują brzmienie następujące:

a) z 3% udziału w ogólnej kwocie państwowego podatku gruntowego, pobranego w okręgu izby z uwzględnieniem oddzielnego dodatku i ulg, przewidzianych w art. 7 i 8 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 roku o zmianie przepisów o państwowym podatku grnntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593).

b) z udziału w dodatkach samorządowych do państwowego podatku gruntowego w wysokości 3% tego podatku wraz z oddzielnym dodatkiem, przewidzianym w art. 7 dekretu, powołanego w pkt a)".

Art. 16. Artykuł 5 nstawy z dnia 20 marca 1931 r. o samoistnym podatku wyrównawczym dla gmin wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 172) otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 5. Ogólna suma podatku wyrównawczego podlega w każdej gminie podziałowi pomiędzy poszczególnych płatników tego podatku w stosunku do przypadających na każdego z nich podatków, które w myśl art. 1 stanowią podstawę wymiaru podatku wyrównawczego, przy czym za podstawę wymiaru tegoż podatku przyjmuje się: w stosunku do płatników państwowego podatku gruntowego — podatek przypadający według przepisów dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593), jednak bez oddzielnego dodatku i ulg, przewidzianych w art. 7 i 8 tegoż dekretu; w stosunku do płatników państwowego podatku przemysłowego — ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych, w stosunku do płatników podatku od nieruchomości — podatek od nieruchomości.".

Art. 17. W art. 3 ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 204) ustęp (1) otrzymuje brzmienie następujące:

„(1) Obowiązek świadczeń w naturze obciąża osoby fizyczne i prawne w gminach wiejskich i miastach nie wydzielonych z powiatowych związków samorządowych, które opłacają podatek gruntowy, podatek od nieruchomości i podatek przemysłowy — w stosunku do sumy tych podatków, obciążających poszczególnego płatnika, przy czym za podstawę wymiaru świadczeń przyjmuje się dla płatników podatku gruntowego — państwowy podatek gruntowy, przypadający według przepisów dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593), jednak bez oddzielnego dodatku i ulg, przewidzianych w art. 7 i 8 tegoż dekretu, dla płatników podatku od nieruchomości — podatek od nieruchomości, a dla płatników podatku przemysłowego— ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych.".

Art. 18. W art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o obniżeniu obciążenia daninami komunalnymi i o innych zmianach w finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 544) uchyla się przepis ustępn (1).

Art. 19. Wykonanie dekretu niniejszego porncza się Ministrowi Skarbu.

Art. 20. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1937 r., z wyjątkiem przepisu art. 2 pkt 10), który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1938 r.

(2) Z dniem wejścia w życie przepisów dekretu niniejszego nchyla się wszelkie przywileje i zwolnienia w państwowym podatku gruntowym oraz wszystkie przepisy sprzeczne z dekretem niniejszym, w szczególności zawarte:

1) w rosyjskiej ustawie o podatkach bezpośrednich (Zbiór Praw ces. ros. tom V),

2) w austriackiej ustawie z dnia 24 maja 1869 r. o podatku gruntowym (Dz. u. p. austr. Nr 88),

3) w pruskiej ustawie z dnia 21 maja 1861 roku o podatku gruntowym (Zb. ust. prusk. str. 253), w pruskiej ustawie z dnia 14 lipca 1893 r. o uchyleniu podatków bezpośrednich (Zb. ust. prusk. str. 119) i w pruskiej nstawie z dnia 14 lipca 1893 r. o daninach komunalnych (Zb. ust. prusk. str. 152),

4) w węgierskiej ustawie z dnia 18 marca 1909 r. o podatku gruntowym (Zb. Pr. państw. z dnia 1 kwietnia 1909 r.).

5) w ustawie z dnia 17 czerwca 1921 r. o poborze na rzecz Skarbu Państwa dodatku do podatków: gruntowego, podymnego, domowo-klasowego i budynkowego oraz unormowaniu poboru podatku gruntowego na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego jako też powiatów: białostockiego, bielskiego, sokólskiego, wołkowyskiego, białowieskiego i grodzieńskiego województwa białostockiego (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 372),

6) w ustawie z dnia 15 czerwca 1923 r. w przedmiocie wyrównania podatków gruntowych tudzież niektórych podatków bndynkowych (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 505),

7) w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypo-

spolitej z dnia 12 kwietnia 1924 r. o podwyższeniu państwowych podatków gruntowych (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 339).

Poz. 594. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 października 1936 r. o sposobie opracowania planów zabudowania.

Na podstawie art. 38 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202), zmienionego ustawą z dnia 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 405), oraz na podstawie art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 maja 1932 r. w sprawie zniesienia urzędu Ministra Robót Publicznych (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 479) zarządzam co następuje:

I. OBJAŚNIENIA WSTĘPNE.

§ 1. Artykuły, powołane w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia, oznaczają artykuły rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202), zmienionego ustawą z dnia 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 405). Paragrafy, powołane w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia, oznaczają paragrafy rozporządzenia niniejszego.

II. PRZEPISY OGÓLNE.

§ 2. Podstawą planu zabudowania ogólnego, jak i szczegółowego ma być program.

§ 3. (1) Program planu zabudowania ogólnego, a także planu szczegółowego, sporządzanego bez uprzedniego sporządzenia planu zabudowania ogólnego, ma zawierać:

a) plan orientacyjny całego obszaru osiedla lub osiedli oraz terenów sąsiednich albo też odpowiedniej części osiedla lub osiedli i terenów do niej przyległych, a w przypadku sporządzania planu regionalnego (art. 8 ust. 2) — obszaru, którego ma on dotyczyć i terenów przyległych;

b) plan sytuacyjny i wysokościowy całego obszaru osiedla lub osiedli albo odpowiedniej części tego obszaru, a w przypadku sporządzania planu regionalnego — obszaru, którego ma on dotyczyć, nawiązany do stanu istniejącego na sąsiednich terenach;

c) dane o stanie obszaru, o którym mowa wyżej w pkt b);

d) dane o ważniejszych zamierzeniach władz rządowych i samorządowych, dotyczących tego obszaru, jak również o ważniejszych zamierzeniach osób i instytucji prywatnych, o ile zamierzenia takie są znane organom, powołanym do sporządzenia planu zabudowania;

e) szkicowy projekt planu zabudowania tego obszaru.

(2) Program szczegółowego planu zabudowania, sporządzanego na podstawie planu ogólnego, ma zawierać:

a) plan sytuacyjny i wysokościowy osiedla albo odpowiedniej jego części;

b) dane o stanie obszaru, który ma być objęty planem zabudowania, oraz terenów bezpośrednio przyległych;

c) dane o ważniejszych zamierzeniach, wymienionych w ust. (1), pkt d), dotyczących obszaru, o którym mowa wyżej w pkt b);

d) szkicowy projekt planu zabudowania tego obszaru.

(3) Dane, o których mowa wyżej w ust. (1), w pkt a), b) i c) i w ust. (2) w pkt a) i b), mają przedstawiać w miarę możności stan rzeczy współczesny okresowi sporządzania planu zabudowania, a dane, wyszczególnione w ust. (1) pkt c) i w ust. (2) pkt b), ponadto — poszczególne etapy dotychczasowego rozwoju odnośnego obszaru pod względem geograficznym, gospodarczym, technicznym i kulturalnym.

§ 4. Na podstawie programu planu zabudowania ustala się, jakiego rodzaju plan zabudowania ma być sporządzony — ogólny, czy szczegółowy, i określa się ściśle granice obszaru, który ma być planem tym objęty.

§ 5. (1) Plan zabudowania ma zawierać:

a) plan sytuacyjny projektowanego zabudowania całego obszaru osiedla lub osiedli albo też odpowiedniej części tego obszaru, a w przypadku sporządzania planu regionalnego — obszaru odpowiadającego przepisom art. 8 ust. 2;

b) poprzeczne przekroje arterii komunikacyjnych;

c) podłużne przekroje arterii komunikacyjnych.

(2) Do planu zabudowania należy dołączyć:

a) program planu zabudowania, określony wyżej w § 3;

b) opis techniczny, objaśniający i uzasadniający założenia, przyjęte w planie zabudowania.

§ 6. W planie zabudowania mogą znaleźć wyraz tylko takie założenia, których realizowanie jest przewidywane w okresie najbliższych 30 lat, a z innych założeń tylko te, których potrzeba ustalenia w planie zabudowania da się niewątpliwie stwierdzić w chwili jego sporządzania.

III. PLAN ZABUDOWANIA OGÓLNY.

A. Części składowe programu.

§ 7. (1) Plan orientacyjny, określony w § 3 ust. (1) pkt a), należy opracować na mapie topograficznej w podziałce 1 : 25.000. Plan ten ma przedstawiać: rysy geograficzne terenu (jak: jego rzeźbę, rzeki, kanały, jeziora, stawy, błota, torfowiska, piaski, ziemie uprawne, lasy, zagajniki), arterie i inne urządzenia komunikacyjne, obszary zabudowane i inne dane o istniejącym stanie terenu, wreszcie granice obszarów, które ma objąć plan zabudowania, a także granice powiatów i gmin, jeśli znajdują się one na terenie, objętym planem orientacyjnym.

(2) W razie braku mapy topograficznej w podziałce 1:25.000 lub w przypadku sporządza-

nia planu regionalnego plan orientacyjny można wykonać na mapie topograficznej w innej podziałce, jednak nie mniejszej niż 1:100.000.

§ 8. (1) Plan sytuacyjny i wysokościowy, przewidziany w § 3 ust. (1) pkt b), ma być odbitką pierworysu sytuacyjnego i wysokościowego, wykonanego przez organ rządowy lub biuro miernicze organu samorządowego lub też przez mierniczego przysięgłego.

(2) Podziałka tego planu ma wynosić od 1:2.000 do 1:5.000. Wybór podziałki we wskazanych wyżej granicach uzależnia się od ważności zagadnień, które plan zabudowania ma regulować. Wówczas gdy obszar jest niezabudowany lub mało zabudowany lub gdy sporządza się plan regionalny, plan sytuacyjny i wysokościowy można sporządzić w podziałce od 1:5.000 do 1:10.000.

(3) Dane wysokościowe należy przedstawiać w postaci warstwic, określających wysokość terenu co 0,5 m. lub co 1 m — przy nieznacznych pochyleniach, i najwyżej co 5 m — przy pochyleniach znacznych. Ponadto na planie należy oznaczyć punkty stałe (repery), istniejące na terenie. Linie warstwic należy tak przedstawiać, aby nie zaciemniały rysunku i nie zakrywały linii, wskazujących granice nieruchomości, ulic i t. d.

(4) Plany sytuacyjne i wysokościowe można za zezwoleniem właściwej władzy (art. 33) zastąpić przez plany fotogrametryczne (plany rysunkowe, sporządzone na podstawie zdjęć lotniczych).

(5) W planach sytuacyjnych i wysokościowych, gdy pochylenia terenu nie przekraczają 1% lub gdy plany te sporządza się w podziałce 1:5.000 albo mniejszej, a także w planach fotogrametrycznych warstwice można zastąpić punktami wysokościowymi. Punkty te mają być podane: a) na istniejących głównych arteriach komunikacyjnych, b) na trasach projektowanych arterii komunikacyjnych, c) w miejscach działu wód i naturalnego ich odpływu, d) w innych ważniejszych miejscach — w taki sposób, aby dostatecznie orientowały w pochyleniach terenu i w odpływie wód.

§ 9. (1) Dane o stanie obszaru, jaki ma być objęty planem zabudowania (§ 3 ust. (1) pkt c), mają przedstawiać, zależnie od istniejących okoliczności:

a) morfologiczne właściwości terenu;

b) dopuszczalne jednostkowe obciążenie gruntu;

c) warunki klimatyczne, a w szczególności kierunki i nasilenie wiatrów oraz stopień nasłonecznienia terenu;

d) stan zwierciadła wód (najmniejszej, normalnej i wielkiej katastrofalnej), granice obszarów zalewowych oraz poziom wód gruntowych w najbardziej mokrych porach roku;

e) warunki odpływu wód gruntowych, powierzchniowych, opadów atmosferycznych i wód zużytych;

f) właściwości wód gruntowych oraz powierzchniowych — bieżących i stojących — pod względem fizycznym, chemicznym i bakteriologicznym;

g) przydatność gleby dla uprawy różnego rodzaju roślin lub dla innych celów, rozmieszczenie obszarów uprawy leśnej, rolnej, ogrodniczej i t. p., a także warunki takiej uprawy;

h) ilość mieszkańców i gęstość zaludnienia na obszarze osiedla lub osiedli i w poszczególnych częściach tego obszaru;

i) rozmieszczenie obszarów budowlano-mieszkaniowych, urządzeń i podkopów górniczych, ważniejszych zakładów przemysłowych i handlowych, cmentarzy, ważniejszych budynków i innych urządzeń użyteczności publicznej, dzielnic i budynków zabytkowych oraz sposób zabudowania poszczególnych obszarów budynkami mieszkalnymi i gospodarczymi — zwarty, grupowy, luźny, ogniotrwały, nieogniotrwały, ze wskazaniem ilości kondygnacji i gęstości zabudowania, a także wielkość terenów, zajętych przez wymienione wyżej urządzenia, oraz wielkość poszczególnych obszarów mieszkaniowych, zróżnicowanych w zależności od sposobu ich zabudowania i gęstości zaludnienia;

j) rozmieszczenie i wielkość terenów i urządzeń, przeznaczonych na cele wypoczynkowe i wychowania fizycznego (parki, urządzenia sportowe, place do zabaw dziecięcych i t. p.);

k) stan własności nieruchomej (Skarbu Państwa, gminy, fundacyj, większej nieruchomości prywatnej);

l) warunki zaopatrywania w wodę do picia i dla celów gospodarczych;

m) warunki zaopatrywania ludności we wszelkiego rodzaju produkty spożywcze, opałowe, budowlane, w światło, gaz, siłę popędową, urządzenia telefoniczne;

n) powierzchnie, zajęte przez ważniejsze arterie i inne ważne urządzenia komunikacyjne (lotniska, stacje kolejowe i pozamiejskich linii tramwajowych i autobusowych), środki i warunki komunikacji, stopień największego jej natężenia na najważniejszych głównych arteriach;

o) plany sytuacyjne, regulacji wód płynących, melioracji gruntów, obwałowania rzek, kanalizacji gminnej, wodociągu publicznego, ważniejszych istniejących urządzeń komunikacyjnych i innych, przeznaczonych do użytku publicznego, o ile takie urządzenia istnieją na obszarze, którego ma dotyczyć plan zabudowania lub na terenach, położonych w bezpośrednim sąsiedztwie tego obszaru.

(2) Dane powyższe należy przedstawiać dokładnie i jasno na planach o podziałce w miarę możności jednakowej i w sposób, umożliwiający łatwe zestawienie i porównywanie danych, a także wyciąganie z nich wniosków. Wówczas gdy przedstawienie danych na planach będzie niemożliwe ze względów technicznych, należy to uczynić w postaci opisowej lub tabel statystycznych.

§ 10. (1) Dane o ważniejszych zamierzeniach, przewidziane w § 3 ust. (1) pkt d), mają w miarę możności obejmować całokształt zagadnień gospodarczych, technicznych, zdrowotnych i kulturalnych, dotyczących przyszłego rozwoju obszaru osiedla lub osiedli albo części tego obsza-

ru, a w przypadku sporządzania planu regionalnego — obszaru, który ma być objęty tym planem.

(2) Gdy ważniejsze zamierzenia inwestycyjne, jak np. dotyczące wodociągu i kanalizacji, są już ujęte w postaci projektów, — wówczas należy projekty te dołączyć do danych, o których mowa w niniejszym paragrafie.

(3) Gdy plan zabudowania sporządza się dla uzdrowisk użyteczności publicznej lub miast, wydzielonych z powiatów, a nie ma projektów inwestycji wodociągowych i kanalizacyjnych, należy opracować i przedstawić projekty szkicowe głównych elementów tych inwestycji w takim zakresie, aby dawały dostateczną podstawę do zorientowania się w zasadniczych możliwościach i w sposobie skanalizowania i zaopatrzenia w wodę obszaru, który ma być objęty planem zabudowania.

§ 11. (1) Szkicowy projekt planu zabudowania, przewidziany w § 3 ust. (1) pkt e), ma być opracowany na planach sytuacyjnych i wysokościowych w podziałce od 1:5.000 do 1:10.000 lub na planach fotogrametrycznych w tej samej podziałce lub wreszcie na fotoplanach w podziałce od 1:.500 do 1:10.000, a także metodą opisową, i ma przedstawiać w ogólnych zarysach:

a) przypuszczalny rozwój osiedla lub osiedli pod względem terytorialnym, gospodarczym i zaludnienia;

b) granice obszarów, które powinien objąć plan zabudowania;

c) przybliżony podział tych obszarów na części pod względem użytkowania, zgodnie z art. 10 pkt 1);

d) przybliżony podział na strefy obszarów, przeznaczanych na cele budowlane w myśl zasad art. 10 pkt 2), ze wskazaniem przewidywanej gęstości zaludnienia;

e) przybliżone okresy, w których założenia, przyjęte w szkicowym projekcie planu zabudowania, będą zrealizowane;

f) orientacyjne dane co do sposobu sfinansowania realizacji wspomnianych założeń.

(2) W szkicowym projekcie należy uwzględnić ważniejsze zamierzenia, o których mowa w § 3 ust. (1) pkt d).

B. Części składowe planu zabudowania.

§ 12. (1) Plan sytuacyjny projektowanego zabudowania, określony w § 5 ust. (1) pkt a), ma być wykonany w postaci jednego lub większej ilości elaboratów na planie sytuacyjnym i wysokościowym stanu istniejącego (§ 8) i ma regulować w miarę potrzeby kwestie, wyszczególnione w art. 10.

(2) Na planie, wymienionym w poprzednim ustępie, należy oznaczyć:

a) linie regulacyjne, przewidziane w art. 10 pkt 1);

b) strefy budowlane, przewidziane w art. 10 pkt 2), wyrażone graficznie i opisowo, ze wskazaniem dopuszczalnej ilości kondygnacji, wysokości i sposobu zabudowania (zwartego, grupowego, luźnego, mieszanego, ogniotrwałego, nieogniotrwałego) oraz największego dopuszczalnego stosunku powierzchni, jaką wolno zabudować na działce budowlanej do jej całkowitej powierzchni;

c) projekowaną szerokość arterii komunikacyjnych, przewidzianych w planie (odległość między liniami regulacyjnymi ulic i placów);

d) nazwy lub numery arterii komunikacyjnych;

e) nawiązanie graficzne lub cyfrowe linii regulacyjnych do punktów stałych, istniejących na terenie i oznaczonych na planie sytuacyjnym (§ 8), a także odległość linii regulacyjnych, odgraniczających obszary, przeznaczone na cele, przewidziane w art. 10 pkt 1) lit. b, c, d, e, f, g oraz strefy budowlane od linii regulacyjnych ulic lub od granic nieruchomości;

f) w razie potrzeby — inne istotne szczegóły planu zabudowania.

§ 13. (1) Przewidziane w § 5 ust. (1) pkt b) poprzeczne przekroje arterii komunikacyjnych, projektowanych i tych spośród istniejących, które mają ulec zmianie lub których pokazanie jest niezbędne dla wyjaśnienia założeń, przyjętych w planie, mają przedstawiać w podziałce 1:100 lub 1:200 wszystkie typy projekowanych arterii.

(2) Na poszczególnych przekrojach poprzecznych należy oznaczać w sposób graficzny:

a) przecięcie osi ulicznych i linii regulacyjnych oraz powierzchni projektowanych nawierzchni jezdni, chodników i innych ważniejszych urządzeń z powierzchnią przekroju, a także projektowane wymiary jezdni, chodników i pasm zieleni ulicznej;

b) istniejące i projektowane zadrzewienie;

c) rozmieszczenie torów kolejowych;

d) przybliżone położenie ważniejszych istniejących, bądź projektowanych przewodów wodociągowych, kanalizacyjnych i innych ważniejszych urządzeń podziemnych i nadziemnych.

(3) Oprócz oznaczenia danych, wyszczególnionych w poprzednim ustępie, na przekrojach należy:

a) opisać rodzaj nawierzchni jezdni i chodników, przewidziany dla poszczególnych typów ulic lub placów;

b) wskazać poziom terenu w miejscach szczególnie charakterystycznych, o ile zachodzą duże różnice pomiędzy poziomem projektowanej nawierzchni jezdni i chodników a istniejącym poziomem terenu lub też, gdy tego wymagają inne specjalne warunki miejscowe.

§ 14. (1) Przewidziane w § 5 ust. (1) pkt c) podłużne przekroje arterii komunikacyjnych, określonych w poprzednim paragrafie, należy wykonywać w podziałce długości, przyjętej dla planu sytuacyjnego (§ 12) i w podziałce wysokości dziesięciokrotnie większej.

(2) Przekroje, opisane w poprzednim ustępie, mają przedstawiać rzędne terenu i niwelety nawierzchni w miejscu osi ulicznych, odniesione do poziomu punktu stałego, a także oznaczenie w procentach pochyleń tej niwelety.

(3) Za zgodą właściwej władzy (art. 33) można nie przedstawiać podłużnych przekrojów

arterii komunikacyjnych, gdy ich pochylenia podłużne wynoszą mniej niż 3%.

IV. SZCZEGÓŁOWY PLAN ZABUDOWANIA, SPORZĄDZANY DLA CAŁEGO OSIEDLA LUB ZNACZNEJ JEGO CZĘŚCI BEZ UPRZEDNIEGO SPORZĄDZENIA PLANU OGÓLNEGO.

A. Części składowe programu planu zabudowania.

§ 15. Części składowe, wyszczególnione w § 3 ust. (1) pkt a), c), d) i e), mają odpowiednio czynić zadość przepisom §§ 7, 9, 10 i 11.

§ 16. (1) Plan sytuacyjny i wysokościowy, przewidziany w § 3 ust. (1) pkt b), ma być wykonany w podziałce nie mniejszej niż 1:2880, i ma odpowiadać przepisom § 8 ust. (1), (3) i (5).

(2) Jeżeli plan zabudowania — poza uregulowaniem kwestii, wyszczególnionych w art. 10 ma ustalić jedynie frontowe i tylne linie zabudowania głównych arterii komunikacyjnych (art. 11 pkt b) i d), wówczas plany sytuacyjne, o których mowa w ust. (1), można wykonywać w podziałce od 1:2880 do 1:5000.

B. Części składowe planu zabudowania.

§ 17. (1) Plan sytuacyjny projektowanego zabudowania, przewidziany w § 5 ust. (1) pkt a), ma być wykonany w postaci jednego lub większej ilości elaboratów na planie sytuacyjnym i wysokościowym stanu istniejącego (§ 16) i ma regulować w miarę potrzeby kwestie, wyszczególnione w art. 10 i 11.

(2) Na planie, wymienionym w poprzednim ustępie, należy oznaczyć:

a) linie regulacyjne, przewidziane w art. 10 pkt (1);

b) linie regulacyjne, przewidziane w art. 11 pkt a);

c) projektowaną szerokość arterii komunikacyjnych, przewidzianych w planie (odległość między liniami regulacyjnymi ulic i placów) oraz ich nazwy lub numery;

d) projektowane osie arterii komunikacyjnych, środki i promienie łuków tych osi, lecz tylko na planie sporządzonym w podziałce nie mniejszej niż 1:2880 (§ 16 ust. 1);

e) nawiązanie graficzne lub cyfrowe linii regulacyjnych do punktów stałych, istniejących na terenie i oznaczonych na planie sytuacyjnym (§ 16), a także odległości linii regulacyjnych, odgraniczających obszary, przeznaczone na cele, przewidziane w art. 10 pkt 1) lit. b, c, d, e, f, g, oraz na strefy budowlane, od linii regulacyjnych ulic lub granic nieruchomości;

f) projektowane linie zabudowania — frontowe i tylne, a także inne linie, określające sposób zabudowania bloków i działek (wewnętrzne linie zabudowania);

g) odległości frontowych linii zabudowania od linii regulacyjnych ulic oraz odległości pomiędzy liniami, określającymi sposób zabudowania (liniami zabudowania frontowymi, tylnymi i wewnętrznymi);

h) strefy budowlane, przewidziane w art. 10 pkt 2), przedstawione zgodnie z wymaganiami § 12 ust. (2) pkt b), i w razie potrzeby inne dane, określające sposób zabudowania (art. 11 pkt d), wyrażone graficznie i opisowo;

i) numerację bloków budowlanych;

k) w razie potrzeby inne istotne szczegóły planu.

§ 18. (1) Poprzeczne przekroje arterii komunikacyjnych, przewidziane w § 5 ust. (1) pkt b), mają być wykonane w sposób, opisany w § 13, mają przedstawiać przecięcia frontowych linii zabudowania z płaszczyznami przekrojów, wysokość projektowanego zabudowania, ilość kondygnacji, a ponadto — gdy plan zabudowania sporządza się w podziałce nie mniejszej niż 1:2880 (§ 16 ust. 1) — przedstawiać w miarę potrzeby gabaryty (art. 11 pkt d), określające zarysy brył budynków i ogrodzeń oraz ich poszczególnych części (np. poziomy dolnych i górnych krawędzi otworów okiennych, odniesione do poziomu stałego lub do poziomu nawierzchni jezdni lub chodnika, kąty nachylenia dachów do płaszczyzny poziomu) i inne dane, dotyczące sposobu zabudowania.

(2) W razie, gdy przedstawianie gabarytu na przekrojach arterii komunikacyjnych nasuwa znaczne trudności, można go podać jako osobny rysunek, odnosząc umieszczone na nim dane cyfrowe do poziomu stałego lub do poziomu sąsiadujących części arterii komunikacyjnych.

§ 19. (1) Podłużne przekroje arterii komunikacyjnych, przewidziane w § 5 ust. (1) pkt c), należy wykonywać w sposób, opisany w § 14, a ponadto przedstawiać na nich w miarę potrzeby gabaryty w sposób, określony w § 18 ust. (1).

(2) Gabaryty, o których mowa w ustępie poprzednim, wobec niejednolitości podziałek poziomej i pionowej w przekrojach podłużnych i małej skali tych przekrojów, w zasadzie powinny być przedstawiane w postaci oddzielnych rysunków w zestawieniu z odpowiednimi przekrojami podłużnymi arterii.

(3) Za zgodą właściwej władzy (art. 33) można nie przedstawiać podłużnych przekrojów arterii komunikacyjnych, gdy ich pochylenia podłużne wyniosą mniej niż 3%, i gdy nie przedstawia się gabarytów (ust. (1) i (2) niniejszego paragrafu).

V. SZCZEGÓŁOWY PLAN ZABUDOWANIA, SPORZĄDZANY BEZ UPRZEDNIEGO SPORZĄDZENIA PLANU OGÓLNEGO A OBEJMUJĄCY NIEZNACZNĄ CZĘŚĆ OSIEDLA.

A. Części składowe programu planu zabudowania.

§ 20. (1) Plan orientacyjny, przewidziany w § 3 ust. (1) pkt a), ma być wykonany w sposób, opisany w § 7.

(2) Na planie orientacyjnym należy oznaczać granice części osiedla, którą ma objąć plan zabudowania, a także granice powiatów i gmin, jeśli znajdują się one na terenie objętym planem orientacyjnym.

§ 21. (1) Plan sytuacyjny i wysokościowy, przewidziany w § 3 ust. (1) pkt b), ma być wykonany w podziałce nie mniejszej niż 1:1000, i ma czynić zadość przepisom § 8 ust. (1), (3) i (5).

(2) W razie, gdy osiedle posiada dawniej wykonane szczegółowe plany sytuacyjne i wysokościowe w podziałce innej, lecz nie mniejszej niż 1:2880, dopuszczalne jest przedstawianie takich planów.

§ 22. Dane o stanie obszaru, dla którego sporządza się plan zabudowania, przewidziane w § 3 ust. (1) pkt c), i dane o ważniejszych zamierzeniach, dotyczących tego obszaru, określone w § 3 ust. (1) pkt d), mają czynić zadość przepisom § 9 i § 10.

§ 23. Szkicowy projekt planu zabudowania, przewidziany w § 3 ust. (1) pkt e), ma czynić zadość przepisom § 11.

B. Części składowe planu zabudowania.

§ 24. (1) Plan sytuacyjny projektowanego zabudowania, przewidziany w § 5 ust. (1) pkt a), ma być wykonany na planie sytuacyjnym i wysokościowym stanu istniejącego, opisanym w § 21, i ma regulować w miarę potrzeby kwestje, wyszczególnione w art. 11.

(2) Na planie, wymienionym w poprzednim ustępie, należy oznaczyć:

a) linie regulacyjne, przewidziane w art. 11 pkt a);

b) projektowaną szerokość arterii komunikacyjnych, przewidzianych w planie (odległość między liniami regulacyjnymi ulic i placów), oraz ich nazwy lub numery;

c) projektowane osie arterii komunikacyjnych, środki i promienie łuków tych osi;

d) projektowane linie zabudowania frontowe i tylne;

e) inne linie, określające sposób zabudowania bloków i działek (wewnętrzne linie zabudowania);

f) nawiązanie graficzne lub cyfrowe linii regulacyjnych ulic do punktów stałych, istniejących na terenie i oznaczonych na planie sytuacyjnym (§ 21), oraz odległości frontowych linii zabudowania od linii regulacyjnych ulic, a także odległości pomiędzy liniami, określającymi granice zabudowania (liniami zabudowania frontowymi, tylnymi i wewnętrznymi);

g) inne dane, określające sposób zabudowania, graficznie i opisowo (art. 11 pkt d);

h) numerację bloków budowlanych;

i) w razie potrzeby, inne istotne szczegóły planu.

§ 25. (1) Poprzeczne przekroje arterii komunikacyjnych, przewidziane w § 5 ust. (1) pkt b), mają czynić zadość przepisom § 18.

(2) Podłużne przekroje arterii komunikacyjnych, przewidziane w § 5 ust. (1) pkt c), mają czynić zadość § 19.

VI. SZCZEGÓŁOWY PLAN ZABUDOWANIA SPORZĄDZANY NA PODSTAWIE PRAWOMOCNEGO PLANU OGÓLNEGO.

A. Części składowe programu planu zabudowania.

§ 26. Części składowe programu planu zabudowania, przewidziane w § 3 ust. (2) pkt a), b), c) i d), należy wykonać zgodnie z §§ 21, 22 i 23, lecz tylko w zakresie, nie objętym przez ogólny plan zabudowania.

B. Części składowe planu zabudowania.

§ 27. Plan sytuacyjny projektowanego zabudowania, przewidziany w § 5 ust. (1) pkt a), ma być wykonany zgodnie z prawomocnym planem zabudowania ogólnym i odtwarzać dane, zawarte w tym planie. Poza tym części składowe planu zabudowania należy wykonać zgodnie z §§ 24 i 25.

VII. OPIS TECHNICZNY PLANU ZABUDOWANIA.

§ 28. Opis techniczny planu zabudowania, przewidziany w § 5 ust. (2) pkt b), ma przedstawiać:

a) opis założeń, przyjętych w planie zabudowania, wykaz przybliżonych powierzchni poszczególnych obszarów, przeznaczanych na różne cele i na różne strefy budowlane, dane dotyczące stosunku procentowego powierzchni tych obszarów i stref do powierzchni całego obszaru, objętego planem zabudowania, dane, dotyczące przewidywanej kolejności zabudowania tego obszaru oraz przewidywanej ilości mieszkańców i gęstości zaludnienia jego poszczególnych części;

b) uzasadnienie celowości założeń, przyjętych w planie;

c) dane, dotyczące przewidywanej kolejności realizacji urządzeń użyteczności publicznej;

d) orientacyjne dane co do sposobu sfinansowania realizacji urządzeń, o których mowa wyżej w punkcie c).

VIII. ZNAKOWANIE I FORMA PLANÓW.

§ 29. (1) Linie regulacyjne (art. 10 pkt 1 i art. 11 pkt a) i linie zabudowania (art. 11 pkt b i d) na planach sytuacyjnych projektowanego zabudowania (§ 5 ust. (1) lit. a) należy oznaczać cienką linią przerywaną o dowolnej barwie lub cienką linią ciągłą — cynobrem.

(2) Linii regulacyjnych i linii zabudowania, wspomnianych w ust. (1), nie należy oznaczać w tych miejscach planu, gdzie te linie zlewają się z liniami, określającymi granice istniejących parcel, zabudowań i innych urządzeń.

§ 30. Powierzchnie, ograniczone liniami regulacyjnymi i oznaczające obszary, przeznaczone w ogólnym planie zabudowania na cele, wyszczególnione w art. 10 pkt 1) lit. b, c, d, e, f, g, powierzchnie, ograniczone liniami zabudowania i oznaczające obszary, przeznaczane w szczegółowym planie zabudowania do zabudowania, wresz-

cie powierzchnie poza liniami zabudowania w blokach budowlanych — należy pokrywać przezroczystymi farbami wodnymi (akwarelą) w różnych barwach i o różnym ich natężeniu.

§ 31. Dane, zawarte w programie, planie zabudowania i w opisie technicznym, oraz wszelkie zmiany, wprowadzane w czasie sporządzania i zatwierdzania tego planu, mają być przedstawiane dokładnie i wyraźnie, w sposób wyczerpujący temat, umożliwiający niewątpliwe odróżnienie stanu istniejącego od projektowanych założeń, a także jednych projektowanych założeń od drugich.

§ 32. Wszystkie składowe części programu, planu zabudowania i opisu techniczego należy wykonywać na trwałym papierze, trwałą techniką graficzną, a części składowe planu zabudowania (§ 5 ust. (1)) naklejać na płótno lub na inny trwały materiał.

§ 33. (1) Formaty części opisowych i tablic statystycznych mają odpowiadać normom, przyjętym przez Polski Komitet Normalizacyjny.

(2) Plany sytuacyjne projektowanego zabudowania (§ 5 ust. (1) pkt a) należy wykonywać na planach, ujętych w formaty rysunku o wymiarach 500 mm × 625 mm, z marginesami od 10 do 107,5 mm od krótszej strony formatu i od 10 do 47 mm od strony dłuższej. Warunki te nie obowiązują wówczas, gdy plany sytuacyjne i projektowanego zabudowania sporządza się na planach pomiarowych, wykonanych w formatach o innych wymiarach. Jeden egzemplarz planu sytuacyjnego projektowanego zabudowania należy przedstawić w taki sposób, aby można było poszczególne części rysunku zestawiać bezpośrednio i aby w częściach formatów, nie przeznaczonych do bezpośredniego zestawienia, pozostawały wspomniane wyżej marginesy.

(3) Plany sytuacyjne projektowanego zabudowania, obejmujące nieznaczną część osiedla (§§ 24 i 27), można przedstawiać w złączonych ze sobą formatach o wymiarach 210 mm × 297 mm.

(4) Przekroje ulic należy przedstawiać w formatach, określonych w ustępie poprzednim (3), albo — jeżeli na to pozwoli miejsce — bezpośrednio na planach sytuacyjnych, opisanych w ust. (2) niniejszego paragrafu.

§ 34. (1) Wszystkie części składowe programu, planu zabudowania i opisu technicznego, z wyjątkiem części, wymienionych w § 3 ust. (1) pkt c), d) i e) i ust. (2) pkt b), c) i d), należy przedstawiać do zatwierdzenia w 3 jednakowych egzemplarzach, z których jeden przeznaczony jest do przechowywania w aktach władzy, zatwierdzającej plan (art. 33).

(2) Części składowe programu, wymienione w § 3 ust. (1) pkt c), d) i e) i ust. (2) pkt b), c) i d), można przedstawiać w jednym egzemplarzu.

(3) Programy, plany zabudowania i opisy techniczne należy przesyłać w tekach z trwałego materiału, zaopatrzonych na zewnętrznej stronie w nazwę miejscowości, której dotyczy plan zabudowania, a na wewnętrznej — w wykaz zawartości teki.

IX. ADNOTACJE NA PLANACH.

§ 35. (1) Na wszystkich składowych częściach programu, planu zabudowania i opisu technicznego należy umieszczać adnotację, stwierdzającą, że zostały one sporządzone przez organ do tego powołany (art. 21 lub 23).

(2) Na planach zabudowania ponadto należy umieszczać adnotacje wspomnianego wyżej organu, stwierdzające, że plany zabudowania nie są sprzeczne z planami istniejących lub projektowanych urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych lub z zamierzeniami, dotyczącymi tych urządzeń.

(3) Na planach sytuacyjnych i wysokościowych (§ 3 ust. (1) pkt b) i ust. (2) pkt a) należy umieszczać adnotacje, stwierdzające, że plany te zostały sporządzone przez organ rządowy lub biuro miernicze organu samorządowego lub przez mierniczego przysięgłego.

(4) Na wszystkich składowych częściach programu, planu zabudowania i opisu technicznego należy uwidaczniać: datę wykonania odnośnej części, podpis wykonawcy, pieczęć urzędu sporządzającego plan, podziałkę, objaśnienie przyjętych znaków i barw, a na planach sytuacyjnych ponadto — kierunek południka.

(5) Na wszystkich częściach składowych planu zabudowania (§ 5 ust. (1) należy umieszczać:

a) datę i treść uchwały organu stanowiącego (art. 29);

b) datę i treść decyzji zatwierdzającej (art. 33).

(6) Adnotacje, wspomniane w poprzednich dwu ustępach, mają być podpisane w sposób właściwy przez odnośne władze.

X. PRZEPISY KOŃCOWE.

§ 36. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Z dniem tym traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 23 kwietnia 1930 r. o sposobie opracowania planów zabudowania (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 362).

(3) W przypadkach, gdy o przystąpieniu do sporządzenia planów zabudowania zostało ogłoszone przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, plany te mogą być opracowane na podstawie przepisów dotychczasowych.

(4) Przepisy o sposobie wykonywania planów zabudowania, sporządzanych w związku z przebudową ustroju rolnego (art. 21 pkt c) i art. 38 ustęp ostatni) będą wydane osobno.

Poz. 595. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 października 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wojskowych i Opieki Społecznej w sprawie wykonania ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o grobach i cmentarzach wojennych.

Na podstawie art. 8 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o grobach i cmentarzach wojennych (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 311) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) Do zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych należą:

a) zatwierdzanie planów cmentarzy wojennych,

b) sprawy, dotyczące sprowadzania zwłok z obcego państwa i chowania ich na cmentarzach wojennych,

c) udzielanie pozwoleń na wywiezienie zwłok z cmentarza lub grobu wojennego poza granicę Państwa.

(2) W sprawach, określonych w ustępie (1), Minister Spraw Wewnętrznych działa w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych.

§ 2. (1) Do zakresu działania wojewody należą:

a) sprawy ekshumacji i przeniesienia zwłok z cmentarza lub grobu wojennego na inny cmentarz lub do innego grobu wojennego,

b) udzielanie pozwoleń na remont lub budowę grobowców, na wznoszenie pomników, na wykonywanie robót ziemnych i innych urządzeń na cmentarzach wojennych oraz zatwierdzanie projektów budowy pomników i projektów innych urządzeń,

c) udzielanie pozwoleń na dokonywanie zdjęć fotograficznych poszczególnych mogił wojennych.

d) sprawy, dotyczące ogólnego zarządu cmentarzy wojennych, a w szczególności sprawy związane z ewidencją, remontem i utrzymaniem grobów i cmentarzy wojennych oraz sprawy związane z uregulowaniem własności gruntów, zajętych pod cmentarze wojenne.

(2) W sprawach, określonych w ustępie (1), wojewoda działa w porozumieniu z odnośnymi władzami wojskowymi.

§ 3. (1) O zamierzonej z urzędu ekshumacji zwłok z grobu wojennego władza zawiadamia rodzinę zmarłego, jeżeli miejsce zamieszkania jest wiadome.

(2) W zawiadomieniu władza wezwie rodzinę zmarłego do oświadczenia w oznaczonym terminie, czy nie zamierza przed terminem projektowanej ekshumacji zabrać zwłoki z cmentarza lub grobu wojennego w celu pochowania ich w grobie rodzinnym lub na ogólnym cmentarzu grzebalnym.

§ 4. (1) Bezpośrednie czuwanie nad stanem grobów i cmentarzy wojennych należy do zarządu właściwej gminy.

(2) W razie uszkodzenia grobu lub jakichkolwiek urządzeń na cmentarzu wojennym zarząd gminy obowiązany jest o tym zawiadomić wojewodę.

§ 5. W razie przekazania przez wojewodę razem z odnośnymi funduszami gminie obowiązku utrzymywania grobów i cmentarzy wojennych lub też w razie bezpłatnego przejęcia przez gminę tego obowiązku do zarządu gminy należy stała konserwacja oraz remont grobów i naprawa wszelkich uszkodzeń na cmentarzach wojennych.

§ 6. W razie przekazania przez Ministra Spraw Wewnętrznych zrzeszeniom lub instytucjom społecznym obowiązku utrzymywania grobów i cmentarzy wojennych nadzór nad wykonywaniem przez te zrzeszenia i instytucje ich obowiązków sprawuje wojewoda.

§ 7. Czynności, związane z czuwaniem nad stanem cmentarzy i grobów wojennych oraz z utrzymaniem tychże, jeśli chodzi o groby wojenne, znajdujące się na cmentarzach wojskowych, albo o części cmentarzy wojennych, zajęte przez groby osób wojskowych, nie będące grobami wojennymi w znaczeniu ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o grobach i cmentarzach wojennych, wykonywają zarządy gmin i instytucje, określone w § 6, w porozumieniu z właściwymi władzami wojskowymi.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 596. Rozporządzenie Ministra Komunikacji i Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych z dnia 20 października 1936 r. w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 15 stycznia 1933 r. o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych.

Na podstawie art. 5, 6 i 26 ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 656) i art. 6 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 maja 1932 r. w sprawie zniesienia urzędu Ministra Robót Publicznych (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 479) oraz art. 2 ustawy z dnia 23 marca 1929 r. w sprawie ratyfikacji konwencji międzynarodowej, dotyczącej ruchu samochodowego, podpisanej w Paryżu dnia 24 kwietnia 1926 r. (Dz. U. R. P. z r. 1929 Nr 25, poz. 257) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Komunikacji i Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych z dnia 15 stycznia 1933 r. o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 55) wprowadza się zmiany następujące:

1) § 19 otrzymuje brzmienie:

„§ 19. (1) Każdy pojazd mechaniczny powinien być zaopatrzony w dwie tablice ze znakami rejestracyjnymi, przytwierdzone z przodu i z tyłu pojazdu.

(2) Znak rejestracyjny składa się z litery (liter) serii oraz liczby, pod jakimi pojazd został zarejestrowany.

(3) Tablice rejestracyjne samochodowe przednia i tylna, w kształcie prostokąta, są jed-

nakowe i posiadają wymiary 125×350 mm, przyczym tło jest czarne, a litery, cyfry i obrzeża tłoczone, koloru białego. Tablice rejestracyjne motocyklowe przednie w kształcie łuku, o wymiarach 65×250 mm, posiadają na czarnym tle malowane białe znaki po obu stronach tablicy. Tablice rejestracyjne motocyklowe tylne mają kształt kwadratu o boku 170 mm, na którym na czarnym tle wytłoczone są litery, cyfry i obrzeże koloru białego.

(4) Tablice ze znakami rejestracyjnymi powinny być umieszczone na widocznym miejscu, w płaszczyznach pionowych i przytwierdzone do pojazdu w sposób trwały.

(5) Obydwie tablice rejestracyjne na samochodach powinny być tak umieszczone, aby krawędzie poziome tablic były prostopadłe do osi podłużnej pojazdu.

(6) Na motocyklach tylna tablica powinna być tak umieszczona, aby krawędź pozioma tablicy była prostopadła do osi podłużnej pojazdu, tablica zaś przednia powinna być umieszczona wzdłuż jego osi podłużnej.

(7) Zabronione jest zakrywanie i ozdabianie w jakikolwiek sposób znaków rejestracyjnych, jak również umieszczanie z przodu lub z tyłu pojazdu mechanicznego innych znaków, nie przewidzianych w rozporządzeniu niniejszym, z wyjątkiem znaków:

a) wytwórni,
b) dyplomatycznych,
c) państwowych,
d) miejskich oraz
e) klubów automobilowych, motocyklowych i touring klubów.

(8) Minister Komunikacji ustala szczegółowe warunki, jakim mają odpowiadać tablice rejestracyjne oraz ich koszt."

2) § 32 otrzymuje brzmienie:

„§ 32. (1) Przepis § 19 stosuje się również do próbnych znaków rejestracyjnych z tą zmianą, że na znakach próbnych:

a) prócz oznaczenia litery (liter) serii oraz liczby pod jakimi pojazd został zarejestrowany, umieszcza się dodatkowo litery: „PR",

b) kolor liter, cyfr i obrzeża jest żółty.

(2) Próbne znaki rejestracyjne mogą być przytwierdzone na pojeździe w sposób prowizoryczny, lecz zabezpieczający od zagubienia".

§ 2. (1) Pojazdy mechaniczne dopuszczone do ruchu na drogach publicznych przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego powinny być zaopatrzone w tablice rejestracyjne nowego wzoru do dnia 1 września 1937 r.

(2) Tablice starego wzoru zostaną wymienione z urzędu (bezpłatnie) na tablice nowego wzoru w czasie od 1 czerwca 1937 r. do 1 września 1937 r.

(3) W czasie od 1 lutego 1937 r. do 31 maja 1937 r. tablice dotychczasowe mogą być zamienione na tablice wzoru nowego jedynie za zwrotem kosztów wykonania nowych tablic.

(4) Dla pojazdów mechanicznych, dopuszczonych do ruchu po wejściu w życie rozporządzenia niniejszego, będą wydawane tablice rejestracyjne nowego wzoru za zwrotem kosztów ich wykonania.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1937 r.

Poz. 597. Oświadczenie rządowe z dnia 19 października 1936 r. w sprawie złożenia przez Brazylię dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji o obowiązkowych oględzinach lekarskich dzieci i młodocianych, zatrudnionych na statkach, z dnia 11 listopada 1921 r.

Poz. 598. Oświadczenie rządowe z dnia 19 października 1936 r. w sprawie złożenia przez Norwegię dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji w sprawie odszkodowania na wypadek bezrobocia z powodu rozbicia się statku, z dnia 9 lipca 1920 r.

Poz. 599. Oświadczenie rządowe z dnia 19 października 1936 r. w sprawie przystąpienia Austrii i Rumunii oraz stosowania w Papuazji, na wyspie Norfolk i w terytoriach mandatowych Nowej Gwinei i Nauru konwencji berneńskiej, z dnia 9 września 1886 r., przejrzanej ostatnio w Rzymie dnia 2 czerwca 1928 r., o ochronie dzieł literackich i artystycznych.

Poz. 600. Oświadczenie rządowe z dnia 6 listopada 1936 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych polsko-estońskiego protokołu taryfowego, podpisanego w Warszawie dnia 23 marca 1936 r.

---

z 10 listopada Nr 86 Rok 1936

Poz. 601. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 listopada 1936 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i art. 1 pkt a) ustawy z dnia 2 lipca 1936 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 363) postanawiam co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 60, poz. 455) wprowadza się zmiany następujące:

1) art. 91 uchyla się;

2) po rozdziale XV dodaje się rozdział XV A w brzmieniu następującym:

„Rozdział XV A.

Zastępczy powszechny obowiązek wojskowy.

Art. 98 a.

Zastępczy powszechny obowiązek wojskowy polega na obowiązku bezpłatnego wykonywania pracy dla celów obrony Państwa oraz potrzeb gminy lub gromady, mających związek z tą obroną.

Art. 98 b.

Zastępczemu powszechnemu obowiązkowi wojskowemu podlegają:

a) uznani za zdolnych do służby w pospolitym ruszeniu z bronią lub bez broni (kat. C lub D), z wyjątkiem osób, które przesłużyły czynnie w wojsku ponad 5 miesięcy, oraz osób wymienionych w art. 57;

b) zwolnieni częściowo od służby wojskowej w myśl art. 62 ust. 3 i 4;

c) zaliczeni do rezerwy w myśl art. 75 — od dnia, w którym ukończyli 25 lat życia.

Art. 98c.

Zastępczy powszechny obowiązek wojskowy powstaje z dniem 1 stycznia roku kalendarzowego, następującego po tym roku, w którym:

a) osoby określone w art. 98 b lit. a) zostały zaliczone do pospolitego ruszenia,

b) osoby określone w art. 98 b lit. b) zostały przeniesione do rezerwy,

c) osoby określone w art. 98 b lit. c) ukończyły 25 lat życia —

i trwa przez lat 5.

Osoby, podlegające zastępczemu powszechnemu obowiązkowi wojskowemu, wykonują pracę przez 6 dni w roku.

Art. 98 d.

Od obowiązku wykonywania pracy będą zwalniane osoby:

a) niezdolne z powodu choroby lub ułomności fizycznej do żadnego rodzaju prac, wykonywanych z tytułu zastępczego powszechnego obowiązku wojskowego;

b) przebywające poza granicami Państwa;

c) których powołanie do pracy mogłoby spowodować istotną szkodę dla interesu publicznego lub dla ważnego interesu prywatnego.

Zwolnienie od obowiązku wykonywania pracy może być udzielone tylko na czas trwania uzasadniających je okoliczności faktycznych.

Obowiązek wykonywania pracy, nie wykonany w ciągu jednego roku wskutek udzielonego zwolnienia lub wskutek niepowołania do pracy, nie przechodzi na lata następne.

Art. 98 e.

Osoby podlegające obowiązkowi pracy w razie nieusprawiedliwionego niestawiennictwa mogą być sprowadzone przymusowo.

Art. 98 f.

Osoby podlegające obowiązkowi pracy będą powoływane do wykonywania takich robót, do jakich są fizycznie zdolne, a nadto — w miarę możności — jakie odpowiadają ich szczególnym kwalifikacjom.

Powołani do wykonywania pracy posługują się własnymi narzędziami, jeżeli je posiadają.

Powołani do wykonywania pracy w miejscowości leżącej poza granicami gminy miejsca zamieszkania i oddalonej od tego miejsca więcej niż o 5 klm mają prawo do zakwaterowania, wyżywienia oraz bezpłatnego przejazdu z miejsca zamieszkania do miejsca pracy i z powrotem.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych, wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych, Opieki Społecznej i Skarbu, określi przypadki, w których ze względu na szczególne okoliczności służyć będzie prawo do zakwaterowania, wyżywienia i bezpłatnego przejazdu również powołanym do wykonywania pracy w granicach gminy miejsca zamieszkania.

Art. 98g.

W sprawach długości dnia pracy oraz bezpieczeństwa i higieny pracy stosuje się przepisy ustawodawstwa o pracy.

Powołanie do wykonywania pracy pociąga za sobą w zakresie umowy o pracę i stosunku służbowego te same skutki, jak powołanie na ćwiczenia wojskowe.

W zakresie świadczeń na wypadek utraty zdolności zarobkowej, kalectwa lub śmierci wykonywanie pracy z tytułu zastępczego powszechnego obowiązku wojskowego uważane będzie za równoznaczne z pełnieniem czynnej służby wojskowej.

Art. 98 h.

Organizację pracy, sposób i czas powoływania do niej i jej wykonywania, warunki i sposób zwalniania od jej wykonywania oraz tryb ustalania planu robót określi rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami Opieki Społecznej i Spraw Wojskowych oraz innymi interesowanymi ministrami.";

3) po art. 101 dodaje się art. 101 a w brzmieniu następującym:

„Art. 101 a. Kto uchyla się od obowiązku wykonywania pracy albo wykonywa ją nienależycie,

podlega karze aresztu do 2 tygodni i grzywny do 500 złotych albo jednej z tych kar.";

4) po art. 115 dodaje się art. 115 a w brzmieniu następującym:

„Art. 115 a. Grzywny, wymierzone na podstawie ustawy niniejszej, wpływają na Fundusz Obrony Narodowej.";

5) po art. 116 dodaje się art. 116 a i 116 b w brzmieniu następującym:

„Art. 116 a. Dla osób, co do których okoliczność, uzasadniająca w myśl art. 98 b zastępczy powszechny obowiązek wojskowy, powstała w czasie między 1 stycznia 1932 r. a 31 grudnia 1935 r., obowiązek ten powstaje z dniem 1 stycznia 1937 r. i trwa do końca okresu pięcioletniego, liczonego w myśl zasad art. 98 c.

Art. 116 b. Podatek wojskowy wymierzony będzie po raz ostatni za rok podatkowy 1936.

Istniejące w dniu 1 stycznia 1937 r. zaległości w podatku wojskowym i w 15% dodatku do tego podatku, pobieranym na mocy ustawy z dnia 26 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 127), łączy się na kontach poszczególnych płatników w jedną ogólną sumę. To samo stosuje się do nowopowstających należności z tytułu podatku wojskowego i dodatku do niego za lata podatkowe do 1936 r. włącznie.";

6) art. 124 otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 124. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i innymi interesowanymi ministrami, co do przepisów art. 98 a — 98 h i art. 116 b — Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych, Skarbu i Opieki Społecznej oraz innymi interesowanymi ministrami, a co do przepisów karnych — Ministrowi Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych.".

Art. 2. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych, Skarbu i Opieki Społecznej oraz innymi interesowanymi ministrami.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1937 r.

Poz. 602. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 listopada 1936 r. w sprawie zabezpieczenia na wypadek bezrobocia niektórych kategorii robotników zatrudnionych w przedsiębiorstwach i zakładach pracy państwowych i samorządowych.

Na podstawie art. 1 i 30 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 58, poz. 555) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragraf 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. w sprawie rodzajów przedsiębiorstw i zakładów pracy państwowych i samorządowych oraz kategoryj zatrudnionych w nich robotników, podlegających obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 546) otrzymuje następujące brzmienie:

„§ 3. Nie podlegają obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia niewykwalifikowani robotnicy sezonowi zatrudnieni: a) w przedsiębiorstwie państwowym „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" i w Wojskowym Instytucie Geograficznym podczas polowych prac triangulacyjnych, topograficznych i fotogrametrycznych, b) w państwowych i samorządowych tartakach i zakładach obróbki drewna, c) przy robotach kolejowych, drogowych, wodnych (budowlanych i regulacyjnych), ziemnych i melioracyjnych, prowadzonych przez przedsiębiorstwa i zakłady pracy państwowe i samorządowe:

1) o ile roboty, przy których zatrudnieni są ci robotnicy, trwają normalnie krócej niż 6 miesięcy w roku, zaś jeśli idzie o roboty melioracyjne i prowadzone przez władze wojskowe, krócej niż 8 miesięcy oraz

2) o ile robotnicy ci w okresie 12 miesięcy, poprzedzających przyjęcie do robót wymienionych pod a), b i c), pracowali krócej niż 13 tygodni; pracy w zakładach rolnych, leśnych i ogrodniczych oraz w zakładach, zatrudniających poniżej 5 pracowników nie wlicza się do wspomnianego okresu 13 tygodni.

Również nie podlegają obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia robotnicy sezonowi, zatrudnieni w państwowych zakładach zdrojowych, z wyjątkiem robotników sezonowych budowlanych, którzy podlegają temu zabezpieczeniu z zastrzeżeniem postanowień ustępu poprzedzającego.".

§ 2. Przepis § 3 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 546) w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem niniejszym stosuje się przy ustalaniu prawa do zasiłku na wypadek bezrobocia tych robotników, którzy w czasie od dnia 1 października 1936 r. zgłosili albo zgłoszą prawo do zasiłku.

§ 3. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Opieki Społecznej w porozumieniu z właściwymi ministrami.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 603. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 21 października 1936 r. w sprawie ustalenia pozycyj taryfy celnej dla towarów, których przynależność taryfowa wzbudza wątpliwości.

Poz. 604. Oświadczenie rządowe z dnia 19 października 1936 r. w sprawie złożenia przez Boliwię dokumentu ratyfikacyjnego protokołu podpisania statutu Stałego Trybunału Sprawiedliwości Międzynarodowej, z dnia 16 grudnia 1920 r.

Poz. 605. Oświadczenie rządowe z dnia 21 października 1936 r. o przystąpieniu W. M. Gdańska do porozumienia między Rzecząpospolitą Polską a Belgią w formie wymiany not z dnia 25 lipca 1935 r. w sprawie zniesienia obowiązku przedstawiania okrętowych świadectw zdrowotności.

Poz. 606. Oświadczenie rządowe z dnia 23 października 1936 r. w sprawie złożenia przez Argentynę dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji o odpoczynku tygodniowym w zakładach przemysłowych, z dnia 17 listopada 1921 r.

Poz. 607. Oświadczenie rządowe z dnia 23 października 1936 r. w sprawie złożenia przez Argentynę dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji o obowiązkowych oględzinach lekarskich dzieci i młodocianych zatrudnionych na statkach, z dnia 11 listopada 1921 r.

Poz. 608. Oświadczenie rządowe z dnia 23 października 1936 r. w sprawie złożenia przez Argentynę dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji ustalającej najniższy wiek dopuszczania młodocianych do pracy w pomieszczeniach podpokładowych i w kotłowniach, z dnia 11 listopada 1921 r.

z 17 listopada Nr 87 Rok 1936

Poz. 609. Rozporządzenie Ministrów Spraw Wojskowych z dnia 29 października 1936 r. o warunkowym zwolnieniu osób skazanych w wojskowym postępowaniu karnym.

Poz. 610. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 29 października 1936 r. o opłatach za odpisy z akt w wojskowym postępowaniu karnym.

Poz. 611. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 października 1936 r. o zniesieniu ekspozytury starostwa rówieńskiego w Korcu, województwie wołyńskim.

Poz. 612. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 listopada 1936 r. w sprawie ustalenia siedzib sędziów śledczych w okręgu Sądu Okręgowego w Nowogródku.

z 27 listopada Nr. 88 Rok 1936

Poz. 613. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 listopada 1936 r. o stosunku Państwa do Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego w Rzeczypospolitej Polskiej.

Poz. 614. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 listopada 1936 r. o popieraniu ruchu inwestycyjnego na obszarze województw wschodnich.

Poz. 615. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 9 listopada 1936 r. o zwinięciu i utworzeniu niektórych katedr i zakładów naukowych w szkołach akademickich.

Poz. 616. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 13 listopada 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o obniżeniu ceł wywozowych na niektóre artykuły gdańskiego przemysłu, gdańskich rękodzieł oraz gdańskiego rolnictwa.

Poz. 617. Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 17 listopada 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianach i uzupełnieniach „Regulaminu przewozu przesyłek towarowych na kolejach żelaznych".

Poz. 618. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 17 listopda 1936 r. wydane co do §§ 25 — 29 w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Sprawiedliwości, w sprawie wykonania dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 grudnia 1930 r. o żandarmerii *).

Rozdział IV.

Współdziałanie żandarmerii z cywilnymi władzami i organami bezpieczeństwa.

Do art. 5.

§ 25. Współdziałanie żandarmerii z cywilnymi władzami, urzędami i organami powołanymi do prowadzenia dochodzeń i ścigania przestępstw, dotyczy spraw, wynikających z powszechnego wymiaru sprawiedliwości, sprawowanego przez cywilne władze sądowe i prokuratorskie oraz spraw związanych z zapobiegawczą i wykonawczą służbą bezpieczeństwa publicznego.

§ 26. (1) Organa żandarmerii są obowiązane udzielać cywilnym władzom i organom, powołanym do prowadzenia dochodzeń i ścigania przestępstw, pomocy służbowej w stosunku do osób, podlegających sądownictwu wojskowemu, oraz w stosunku do wszystkich osób zamieszkałych albo przebywających na terenach i obiektach wojskowych, do których dostęp organów cywilnych podlega ograniczeniom.

(2) Udzielenie pomocy służbowej cywilnym organom bezpieczeństwa przez żandarmerię następuje również na wezwanie służbowe tych organów, dla pokonania oporu, zabezpieczenia porządku publicznego oraz we wszystkich innych przypadkach, w których pomoc taka jest dopuszczalna ze względu na przeznaczenie żandarmerii jako wojskowego organu bezpieczeństwa publicznego.

§ 27. Organa żandarmerii współpracują z cywilnymi władzami i organami powołanymi do prowadzenia dochodzeń i ścigania przestępstw, a w szczególności z policją państwową i organami ochrony granic. Współpraca ta polega na udzielaniu wymienionym władzom i organom służbowym informacyj oraz dokonywaniu poszczególnych czynności, związanych z uprawnieniami żandarmerii.

§ 28. Organa powołane do prowadzenia dochodzeń i ścigania przestępstw, a przede wszystkim policja państwowa, udzielają organom żandarmerii wiadomości ze swoich rejestrów w poszczególnych przypadkach, zarządzają pościg, dostarczają jednostkom żandarmerii rejestracji periodycznej dotyczącej inwigilacji ogólnej, oraz dokonują prac laboratoryjnych i ekspertyz fachowych, w zakresie przewidzianym przepisami szczególnymi policji państwowej.

§ 29. W przypadkach asystencji wzajemnych, udzielanych sobie przez organa żandarmerii, organa policji państwowej i uprawnione organa władz państwowych, w związku z wykonywaniem poszczególnych czynności badawczych lub wykonawczych (przy przesłuchaniu świadków, rewizjach, zajęciu rzeczy i t. p.), współdziałanie organu asystującego polega na udzielaniu organowi, wykonującemu odnośną czynność służbową, pomocy do usunięcia stawianego oporu oraz ochrony jego czynności.

Do art. 7.

§ 30. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1937 r.

(2) Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 14 września 1931 r. wydane co do §§ 21 — 25 w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Sprawiedliwości w sprawie wykonania dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12

---

*) W wyjątkach.

grudnia 1930 r. o żandarmerii (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 677).

---

z 30 listopada Nr 89 Rok 1936

Poz. 619. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 listopada 1936 r. w sprawie ulg w opłatach od pojazdów mechanicznych na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego.

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 45, poz. 352) zarządza się co następuje:

§ 1. Opłaty od pojazdów mechanicznych, używanych do koncesjonowanego przewozu osób i posiadających więcej niż 6 miejsc dla podróżnych, ustalone w art. 6 ust. (1) pkt 1) ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 45, poz. 352) oraz w § 1 pkt 2) lit. b) i pkt 3) lit. b) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 1935 r. w sprawie zmiany opłat od pojazdów mechanicznych i od niektórych pojazdów konnych na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 405), obniża się o 50% w odniesieniu do pojazdów mechanicznych, używanych wyłącznie lub po większej części na obszarze województw: wileńskiego, nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego, tarnopolskiego i stanisławowskiego.

§ 2. Nowe pojazdy mechaniczne ciężarowe i traktory (ciągniki), zarejestrowane po raz pierwszy po wejściu w życie rozporządzenia niniejszego, oraz przyczepki do tych pojazdów, zwalnia się na przeciąg jednego roku od daty rejestracji od opłat, ustalonych w art. 6 ust. (1) pkt 2) ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 45, poz. 352), w § 1 pkt 1) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 1935 r. w sprawie zmiany opłat od pojazdów mechanicznych i od niektórych pojazdów konnych na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 405) oraz w § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1936 r. w sprawie ulg w opłatach od niektórych pojazdów mechanicznych na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego (Dz. U. R. P. Nr 54, poz. 392).

§ 3. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Komunikacji i Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i innymi interesowanymi ministrami.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1936 r.

Poz. 620. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości oraz Ministra Opieki Społecznej z dnia 21 października 1936 r. w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu o zmianie okręgu Sądu Pracy w Łodzi.

Poz. 621. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 października 1936 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżce celnej na jądra pestek egzotycznej odmiany moreli tzw. ghejsi.

Poz. 622. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 listopada 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego o komisji kwalifikacyjnej do stwierdzania praktycznej umiejętności fachowej osób uprawnionych do kierowania robotami budowlanymi i sporządzania projektów tych robót.

Na podstawie art. 368 ust. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202) w brzmieniu ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 405) zarządza się co następuje:

§ 1. Artykuły, powołane w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia, oznaczają artykuły rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202) z późniejszymi zmianami i uzupełnieniami. Paragrafy, powołane w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia, oznaczają paragrafy rozporządzenia niniejszego.

§ 2. (1) Do stwierdzania praktycznej umiejętności w projektowaniu i wykonywaniu robót konstrukcyjnych i praktycznej umiejętności sporządzania projektów (planów) architektonicznych w przypadkach, przewidzianych w art. 361 ust. 3 i w art. 362 ust. 2, oraz praktycznej umiejętności fachowej w przypadkach, przewidzianych w art. 402 ust. 2, powołuje się komisję kwalifikacyjną w składzie:

a) przewodniczącego, wyznaczonego przez Ministra Spraw Wewnętrznych,

b) delegata Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego,

c) dwóch członków, powołanych na wniosek Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego przez Ministra Spraw Wewnętrznych spośród czterech kandydatów, profesorów bądź wykładowców na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej, wybranych przez Radę Wydziałową,

d) dwóch członków, powołanych na wniosek Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego przez Ministra Spraw Wewnętrznych spośród czterech kandydatów, profesorów bądź wykładowców na Wydziale Inżynierii Lądowej i Wodnej Politechniki Warszawskiej, wybranych przez Radę Wydziałową,

e) sekretarza, wyznaczonego przez Ministra Spraw Wewnętrznych.

(2) W tym samym trybie mają być powołani bądź wyznaczeni: zastępca przewodniczącego, zastępcy członków komisji i zastępca sekretarza, przy czym zastępcami członków, określonych

w ust. (1) pkt c) i d), będą powołani kandydaci, wybrani przez Rady Wydziałowe Politechniki w Warszawie w myśl ust. 1) pkt c) i d), a nie mianowani na członków komisji.

§ 3. (1) Osoby, ubiegające się o stwierdzenie praktycznej umiejętności w projektowaniu i wykonywaniu robót konstrukcyjnych albo praktycznej umiejętności sporządzania projektów (planów) architektonicznych w przypadkach, przewidzianych w art. 361 ust. 3 i w art. 362 ust. 2, lub też o stwierdzenie praktycznej umiejętności fachowej w przypadkach, przewidzianych w art. 402 ust. 2, powinny wnieść podanie do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych za pośrednictwem właściwego wojewody, a w Warszawie — za pośrednictwem Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

(2) Do podania należy dołączyć:

a) dowód, stwierdzający, iż dana osoba posiada uprawnienie do kierowania robotami budowlanymi, ewentualnie i do sporządzania projektów (planów) tych robót w Państwie Polskim,

b) dowody, stwierdzające praktyczną umiejętność jak: wykonane projekty i prace konkursowe, prace o charakterze naukowym, świadectwa z wykonania konkretnych prac i t. p.,

c) dwie fotografie, zaopatrzone własnoręcznymi podpisami.

(3) Dopuszcza się zgłoszenie prośby o stwierdzenie praktycznej umiejętności, o której mowa w ust. 1, łącznie z prośbą o udzielenie uprawnienia do kierowania robotami budowlanymi.

§ 4. Wojewoda zarządzi protokolarne przesłuchanie ubiegającego się o stwierdzenie praktycznej umiejętności (§ 3 ust. 1) co do okoliczności, czy nie utracił on na mocy obowiązujących przepisów prawa kierowania robotami budowlanymi bądź prawa do sporządzania projektów, oraz zbada w razie potrzeby z urzędu prawdziwość złożonych oświadczeń, po czym prześle uzupełnione w ten sposób podanie do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

§ 5. Po stwierdzeniu, że zachodzą wymagane warunki, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych orzeka o skierowaniu sprawy do komisji kwalifikacyjnej i zawiadamia o tym interesowanego.

§ 6. (1) Ubiegający się o stwierdzenie praktycznej umiejętności (§ 3 ust. 1) powinien złożyć taksę na pokrycie kosztów tego stwierdzenia w wysokości 120 zł w miejscu i w sposób, określony w piśmie, zawiadamiającym o skierowaniu sprawy do komisji kwalifikacyjnej.

(2) Taksa, po pokryciu z niej wydatków, połączonych z czynnościami komisji, przypada przewodniczącemu, członkom komisji i sekretarzowi w częściach, jakie zostaną ustalone przez komisję.

(3) Taksa podlega zwrotowi w razie usprawiedliwionego niestawiennictwa interesowanego do komisji. Prośbę o zwrot taksy należy zgłosić najdalej w ciągu 14 dni od daty wyznaczonego terminu stawiennictwa do komisji.

§ 7. Posiedzenia komisji zwołuje przewodniczący w miarę potrzeby.

§ 8. (1) W posiedzeniach komisji biorą udział: przewodniczący lub jego zastępca, delegat Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, jeden z członków, określonych w § 2 pkt c), jeden z członków, określonych w § 2 pkt d) oraz sekretarz albo ich zastępcy.

(2) Przy rozpatrywaniu spraw, dotyczących praktycznej umiejętności sporządzania projektów (planów) architektonicznych, w posiedzeniach biorą udział obaj członkowie, określeni w § 2 pkt c), a przy rozpatrywaniu spraw, dotyczących praktycznej umiejętności w projektowaniu i wykonywaniu robót konstrukcyjnych,—obaj członkowie, określeni w § 2 pkt d).

§ 9. (1) Ubiegający się o stwierdzenie praktycznej umiejętności, o której mowa w § 3, obowiązany jest:

a) wykonać pracę pisemną bądź rysunkową, wyznaczoną przez komisję oraz

b) uskutecznić w drodze ustnej obronę wyżej wspomnianej pracy.

(2) Komisja może uznać, że praktyczną umiejętność w dostatecznym stopniu stwierdzają dowody, przedstawione przez interesowanego, i może wówczas zwolnić go od wykonania pracy pisemnej bądź rysunkowej i od obrony tej pracy i ewentualnie może poddać go zamiast tego egzaminowi ustnemu z praktycznej umiejętności fachowej.

§ 10. (1) Praca, określona w § 9 ust. (1) pkt a), powinna być wykonywana w lokalu, wskazanym przez przewodniczącego, i pod nadzorem członka komisji lub sekretarza i nie może trwać dłużej niż 6 dni, licząc po 6 godzin dziennie.

(2) Obrona pracy, o której mowa w poprzednim ustępie, bądź egzamin ustny, określony w § 9 ust. (2) odbywa się przed komisją zwołaną w składzie, określonym w § 6, w miejscu, wyznaczonym przez przewodniczącego, i nie może trwać dłużej niż 2 godziny.

(3) Przy wykonaniu pracy pisemnej, bądź rysunkowej wolno używać pomocniczych środków mechanicznych, jak: maszyn do pisania lub rachowania, suwaka, planimetru i t. p., jako też tablic logarytmicznych i rachunkowych, analizy cen, tablic pomocniczych przy obliczeniach statycznych i t. p. Natomiast korzystanie z podręczników, wzorów rysunkowych i t. p. lub też z pomocy osób trzecich jest zabronione.

§ 11. Prace pisemne bądź rysunkowe może wykonywać równocześnie w jednym lokalu kilku kandydatów. Obrona pracy pisemnej bądź rysunkowej (§ 9 ust. 1 pkt b), jako też egzamin ustny (§ 9 ust. 2) odbywa się osobno dla każdego kandydata.

§ 12. Przy obronie pracy pisemnej bądź rysunkowej (§ 9 ust. 1 pkt b) oraz przy egzaminie ustnym (§ 9 ust. 2) prawo zadawania pytań przysługuje przewodniczącemu i członkom komisji.

§ 13. (1) Po ukończeniu obrony pracy pisemnej bądź rysunkowej (§ 9 ust. 1 pkt b) lub po przeprowadzeniu egzaminu (§ 9 ust. 2) komisja niezwłocznie poweźmie uchwałę co do praktycznej umiejętności interesowanego, którą może uznać jako nie wystarczającą lub jako wystarczającą.

(2) Uchwała komisji zapada większością głosów. Sekretarz w głosowaniu udziału nie bierze. W razie równości głosów, licząc także głos przewodniczącego, decyduje głos przewodniczącego.

(3) Powziętą uchwałę ogłasza interesowanemu przewodniczący w obecności komisji.

§ 14. Sekretarz sporządza z każdego posiedzenia komisji protokół, do którego wpisuje się: skład komisji kwalifikacyjnej, przedmiot jej obrad i uchwały przez nią powzięte. W szczególności, gdy chodzi o posiedzenia, mające na celu stwierdzenie umiejętności fachowej, do protokołu należy wpisać: temat pracy pisemnej bądź rysunkowej, wykonanej przez interesowanego, pytania, zadane mu przy obronie wspomnianej pracy, bądź przy egzaminie praktycznym, dowody, na których podstawie zwolniono interesowanego od obowiązku wykonania pracy pisemnej bądź rysunkowej i od obrony tej pracy, w razie gdy takie zwolnienie nastąpiło, oraz ocenę praktycznej umiejętności.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

---

z 7 grudnia Nr 90 Rok 1936

Poz. 623. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 grudnia 1936 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie niektórych postanowień protokołu dodatkowego do prowizorycznego układu handlowego z dnia 18 lipca 1936 r. między Polską i Francją.

Poz. 624. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 grudnia 1936 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień układu między Polską i Szwajcarią, dotyczącego likwidacji sum wpłaconych do odnośnych instytucji kompensacyjnych na rzecz wierzycieli polskich i szwajcarskich, podpisanego w Warszawie dnia 19 listopada 1936 r.

Poz. 625. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 listopada 1936 r. o niszczeniu odpisów protestów weksli i czeków.

Poz. 626. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 21 listopada 1936 r. w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 19 września 1936 r. o upoważnieniu urzędów celnych do przeprowadzania dochodzeń i rozstrzygania spraw karnych skarbowych oraz ustaleniu okrętów ich terytorialnej właściwości.

Poz. 627. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 25 listopada 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o izbach rozrachunkowych.

Poz. 628. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 26 listopada 1936 r. o czasowym zmniejszeniu liczby dni pracy, uważanych za tydzień podlegania obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia, w odniesieniu do niektórych kategorii robotników sezonowych.

Poz. 629. Oświadczenie rządowe z dnia 23 października 1936 r. w sprawie złożenia przez Argentynę dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji, dotyczącej odszkodowań za nieszczęśliwe wypadki przy pracy na roli, z dnia 12 listopada 1921 r.

Poz. 630. Oświadczenie rządowe z dnia 23 października 1936 r. w sprawie złożenia przez Argentynę dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji o prawie zrzeszania się i koalicji pracowników rolnych z dnia 12 listopada 1921 r.

Poz. 631. Oświadczenie rządowe z dnia 27 listopada 1936 r. w sprawie ratyfikacji i wymiany dokumentów ratyfikacyjnych podpisanego w Warszawie dnia 13 marca 1936 r. protokołu dodatkowego do układu dodatkowego z dnia 3 lutego 1934 r. do konwencji handlowej polsko-szwajcarskiej z dnia 26 czerwca 1922 r.

Poz. 632. Obwieszczenie Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 7 listopada 1936 r. o sprostowaniu błędu w przekładzie polskim załącznika I do konwencji międzynarodowej w Bernie dnia 23 października 1924 r.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 3 grudnia Nr 282 Rok 1936

Poz. 506. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 14 listopada 1936 r. L. D. IV. 26435/2/36 w sprawie uzupełnienia wykazu środków leczniczych, dozwolonych do przywozu na podstawie zaświadczeń wojewódzkiej władzy administracji ogólnej.

z 4 grudnia Nr 283 Rok 1936

Poz. 507. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 27 listopada 1936 r. w sprawie powołania Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej dla ustalenia warunków pracy i płacy robotników rolnych na obszarze województw warszawskiego i m. st. Warszawy, białostockiego, lubelskiego, łódzkiego i kieleckiego z wyłączeniem powiatu olkuskiego na rok służbowy 1937/38.

z 5 grudnia Nr 284 Rok 1936

Poz. 508. Uchwała Rady Ministrów z dnia 30 listopada 1936 r. w sprawie statutu Państwowego Instytutu Kultury Wsi.

z 7 grudnia Nr 285 Rok 1936

Poz. 509. Ogłoszenie Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 25 listopada 1936 r. w spra-

wie zmian w Wykazie Statystycznym Towarów, służącym za podstawę zgłoszeń do statystyki celnej.

z 9 grudnia Nr 286 Rok 1936

Poz. 510. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

z 10 grudnia Nr 287 Rok 1936

Poz. 511. Ogłoszenie Prezesa Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 listopada 1936 r. w sprawie list ławników i zastępców ławników Sądów Pracy w Katowicach, Chorzowie, Tarnowskich Górach i Bielsku oraz Sądu Okręgowego w Katowicach i Cieszynie.

z 11 grudnia Nr 288 Rok 1936

Poz. 512. Obwieszczenie Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 10 grudnia 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych, Przemysłu i Handlu oraz Komunikacji w przedmiocie przewozu materiału wojennego na polskich statkach handlowych morskich i polskich statkach powietrznych do Hiszpanii.

Poz. 513. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 5 grudnia 1936 r. w sprawie powołania Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej dla ustalenia warunków pracy i płacy robotników rolnych na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego na rok służbowy 1937/38.

z 12 grudnia Nr 289 Rok 1936

Poz. 514. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 26 listopada 1936 r. o organizacji i czasie urzędowania urzędów, podurzędów i posterunków celnych.

z 14 grudnia Nr 290 Rok 1936

Poz. 515. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 516. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi i Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 517. Okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 28956/2/36 z dnia 3 grudnia 1936 r. o uzupełnieniu wykazu załącznika Nr 1 do okólnika z dnia 8 kwietnia 1936 r. za Nr D. IV. 8495/2/36 w sprawie upoważnienia urzędów celnych do udzielania pozwoleń na czynny obrót uszlachetniający.

z 15 grudnia Nr 291 Rok 1936

Poz. 518. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 519. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

z 16 grudnia Nr 292 Rok 1936

Poz. 520. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 521. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 10 grudnia 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o odstąpieniu gruntów państwowych na ogólne potrzeby gminy.

Poz. 522. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 3 grudnia 1936 r. w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

III. Inne wydawnictwa.

Pismo okólne Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie utworzenia referatów melioracyjnych starostw w województwach południowych i zachodnich.

(Nr B. P. XI-3 22 z dnia 25 czerwca 1936 r., Dziennik Urzędowy Min. Rol. i R. R. Nr 10, poz. 84).

Nawiązując do pism z dnia 3 kwietnia 1936 roku Nr BP. XI-3/9 i Nr BP. XI-3/10 w sprawie utworzenia referatów melioracyjnych w starostwach, postanawiam — w porozumieniu z P. Ministrem Spraw Wewnętrznych — co następuje:

1) Do załatwienia spraw melioracyjnych z zakresu administracji rolnictwa i reform rolnych ustanawiam w poszczególnych starostwach powiatowych na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, pomorskiego i poznańskiego osobne „referaty melioracyjne".

Podział powyższych województw na obwody referentów melioracyjnych określa załącznik Nr 1.

Do referatów melioracyjnych w starostwach, jak również do oddziałów wodno-melioracyjnych w urzędach wojewódzkich ma analogiczne zastosowanie pismo Ministerstwa z dnia 19 marca 1936 r. Nr BP. XI-3/5 w sprawie organizacji referatów melioracyjnych oraz załącznik Nr 1 do tego pisma, ustalający podział czynności w sprawach melioracyjnych (Dz. Urz. Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z 1936 r. Nr 4, poz. 24).

W związku z powyższym działające na obszarze województw krakowskiego i lwowskiego w zakresie administracji rolnictwa i reform rolnych państwowe kierownictwa robót melioracyjnych (Dz. Urz. Min. Rol. i Reform Rolnych z 1934 r. Nr 5, poz. 32-35) zostają zniesione.

2) Na obszarze województw stanisławowskiego i tarnopolskiego nie będą na razie tworzone referaty melioracyjne w starostwach powiatowych.

Istniejące w Urzędach Wojewódzkich Stanisławowskim i Tarnopolskim samodzielne referaty wodno-melioracyjne zostają przekształcone na „Oddziały Wodno-Melioracyjne", których kierownicy podlegają bezpośrednio Naczelnikom Wydziałów Rolnictwa i Reform Rolnych Urzędów Wojewódzkich.

3) W załączniku Nr 2 ustalam skład personalny oddziałów wodno-melioracyjnych w urzędach wojewódzkich oraz referatów melioracyjnych starostw na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, pomorskiego i poznańskiego.

Załącznik Nr 2 obejmuje spośród pracowników płatnych z Funduszów Budowy tylko tych, którzy zostali ustanowieni kierownikami referatów melioracyjnych w starostwach. Dysponowanie pozostałymi pracownikami płatnymi z tych Funduszów, należy do zakresu działania Pana Wojewody.

Upoważniam Pana Wojewodę do dokonania w granicach powyższego składu przeniesień z urzędu odnośnych funkcjonariuszów na nowe miejsca służbowe.

4) Oczekuję od Pana Wojewody wydania odpowiednich zarządzeń celem uruchomienia referatów melioracyjnych w starostwach najpóźniej w dniu 15 lipca 1936 r.

Przy wydawaniu powyższych zarządzeń proszę Pana Wojewodę o wzięcie pod uwagę treści pisma Ministerstwa z dnia 19 marca 1936 r. Nr. BP. XI-3/2. (Dz. Urz. Min. Roln. i Reform Roln. Nr 4, poz. 25) *).

(—) *J. Poniatowski*
MINISTER

Otrzymują P. P. Wojewodowie: Krakowski, Lwowski, Pomorski, Poznański, Stanisławowski i Tarnopolski.

Zał. do pisma Min. R. i R. R. Nr BP. XI-3/22 z dnia 25 czerwca 1936 r.

Podział województw południowych i zachodnich na referaty melioracyjne.

Starostwo powiatowe będące siedzibą referenta melioracyjnego.	Powiaty objęte działalnością referenta melioracyjnego.
Województwo krakowskie.	
Bochnia	— bocheński, brzeski,
Chrzanów	— bielski, chrzanowski, żywiecki,
Dąbrowa	— dąbrowski, mielecki,
Kraków	— krakowski, m. Kraków, myślenicki, nowotarski, wadowicki,
Nowy Sącz	— gorlicki, limanowski, nowosądecki,
Tarnów	— jasielski, ropczycki, tarnowski.
Województwo lwowskie.	
Lwów	— bobrecki, gródecki, jaworowski, lwowski, m. Lwów,
Jarosław	— jarosławski, łańcucki, mościski, przemyski, przeworski, rzeszowski,
Rawa Ruska	— lubaczowski, rawski, sokalski, żółkiewski,
Sambor	— drohobycki, rudecki, samborski, turczański,
Sanok	— brzozowski, dobromilski, krośnieński, leski, sanocki,
Tarnobrzeg	— kolbuszowski, niżański, tarnobrzeski.

Województwa: stanisławowskie i tarnopolskie referaty melioracyjne na razie nie zostaną utworzone.

*) Por. Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. z r. 1936 Nr. 13, str. 214.

Starostwo powiatowe będące siedzibą referenta melioracyjnego	Powiaty objęte działalnością referenta melioracyjnego.
Województwo pomorskie.	
Brodnica	— brodnicki, działdowski, lubawski,
Chojnice	— chojnicki, sępoleński, tucholski,
Kartuzy	— kartuski, morski, m. Gdynia,
Świecie	— grudziądzki, m. Grudziądz, świecki,
Tczew	— kościerski, starogardzki, tczewski,
Toruń	— chełmiński, toruński, m. Toruń, wąbrzeski.
Województwo poznańskie.	
Bydgoszcz	— bydgoski, m. Bydgoszcz, inowrocławski, m. Inowrocław, mogileński, szubiński, wyrzyski, żniński,
Leszno	— gostyński, kościański, leszczyński, rawicki, wolsztyński,
Ostrów	— jarociński, kępiński, krotoszyński, ostrowski,
Poznań	— międzychodzki, nowotomyski, poznański, m. Poznań, średzki, śremski, szamotulski, wrzesiński,
Wągrowiec	— czarnkowski, chodzieski, gnieźnieński, m. Gniezno, obornicki, wągrowiecki.

D. Komunikaty.

Komunikat Biblioteki Min. Spraw Wewn.

W Bibliotece Ministerstwa Spraw Wewnętrznych znajduje się pewna ilość dubletów, które mogą być oddane w drodze wymiany bibliotekom urzędów i instytucyj państwowych. W wypadkach, kiedy ze względu na brak materiału wymiennego wymiana nie będzie mogła być dokonana, urzędy i instytucje państwowe będą mogły w drodze wyjątku otrzymać dublety gratis.

Pierwszeństwo w przydziale książek będą miały te biblioteki, które się zgłoszą wcześniej.

Tytuły dubletów będą ogłaszane w kolejnych numerach Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych ewentualnie także i w Gazecie Administracji.

WYKAZ DUBLETÓW.

(patrz wykaz w Nr 35 Dz. Urz. Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 10.XII.1936, str. 611).

Miesięcznik Statystyczny (Wyd. przez G. U. S. Rz P.) r. 1920, T. I — (2 egz.), T. II; rok 1921, T. III, T. IV; r. 1922, T. V (nkpl); rok 1923, T. VI. (nkpl.). Warszawa. Nr 049.

Motywy i objaśnienia do projektu organizacyi Państwowego Dozoru nad przedmiotami użytku publicznego w Królestwie Polskiem. (Dep. Spraw Wewnętrznych). Warszawa. Nr. 180.

Militär Verordnungsblatt für das Generalgouvernement. Warschau 1915, 1916, 1917, 1915 — 1917, 1915 — 1918, 1918 zesz. Nr. 95 i 115. Warszawa. Nr. 067 (7 tomów i 2 poj. nr.).

Meyer. Reichs und Staatsangehörigkeitsgesetz. Zweite Auflage. Berlin 1914. Nr. 441.

Majewski N. N. Gmina i wojt. Czetwertoje dopołniennoje i isprawlennoje izdanije. Petersburg 1913. Nr 419.

Dr. Nadobnik Spis Miejscowości Województwa Poznańskiego. Poznań 1922. Nr. 2465.

Obowiązkowe ubezpieczenie chorych zagranicą (tymcz. Rada Stanu Dep. Pracy Materjały do ustawodawstwa społecznego) — zesz. 1. Warszawa 1917. Nr. 8.

Obszczyj tamożennyj tarif po jewropiejskoj torgowle. Osoboje priłożenije k tomu VI. Ustawam Tamożennym. Izdanije 1886 goda Petersburg 1866. Nr. 389.

Pfaferoth. Preussische Beamten — Gesetzgebung. Berlin 1916. Nr. 1169.

Preussische Gesetzsammlung. Lata: 1819 — 1834, 1835/I — II, 1836/ I — II, 1837/I — II, 1838, 1839/I — II, 1840/I — II, 1841/I — II, 1842/I — II, 1843/I — II, 1844/I — II, 1845/I — II, 1846 — 1848, 1907, 1908, 1909, 1910, 1911, 1912, 1913, 1914, 1915, 1916. Berlin. Nr. 1451. (1907 — 2 egz., 1909 — 2 egz., 1910 — 3 egz., 1911 — 3 egz., 1912 — 3 egz., 1913 — 3 egz., 1914 — 3 egz., (1 nkpl), 1915 — 3 egz., 1916 — 2 egz.).

Postanowienie Rady Administracyjnej Królestwa Polskiego i przepisy względem grzebania ciał zmarłych. — Policya Lekarska. Warszawa 1846, Nr. 16 (2 egz.).

Postanowienie Rady Administracyjnej Królestwa Polskiego o grzebaniu ciał zmarłych. Warszawa 1846. Nr. 16.

Przepisy tymczasowe o organizacji Dozoru nad Przedmiotami Użytku publicznego w Królestwie Polskiem. (Dep. Spraw Wewn.). Warszawa. Nr. 179.

Przepisy o zaopatrywaniu w opał, światło i słomę wojsk, osób, biur i zakładów wojskowych w Królestwie Polskiem, a także Wykazy i Taryfy, oznaczające pomieszczenia dla Zarządów, Zakładów i Lazaretów wojskowych. Warszawa 1866. Nr. 118.

Priwilegii wydannyja Ministierstwom Finansow Ministierstwom Ziemledielija i Gosudarstwiennych Imuszczestw w 1894 g. Petersburg 1895. Nr. 120.

Prawiła o naznaczenii dienieżnych wydacz po Wiedomstwu Ministerstwa Wnutriennich Dieł. Izd. 1870, 1879, 1887. Petersburg 1870, 1879, 1887. Nr. 147 (r. 1870 i 1887 każdy t. w 2-ch egz.).

Przepisy postępowania pod względem lekarskim przy czynnościach spisu wojskowego w Królestwie Polskiem. Warszawa 1845. Nr. 172.

Postanowlenija otnosiaszczijasia k diejstwijam gubiernskich prawlenij i ujezdnych naczalnikow. Wiedomstwo Wnutriennich Dieł. Cz. III. Po wojennomu otdieleniju. Tom. III. O dowolstwiji wojsk. Warszawa 1866. Nr. 337.

Popow — inż. Iskusstwo ozdorowlenija gorodow i drugich zasielennych centrow. Tom. I. Moskwa 1887. Nr. 219.

Programa komunystycznoji Partji (Bolszewykyw) Rosyi i Ukrainy, uchwalena 8-ym partyjnym zyzdom R. K. P. 18 — 23 marca 1919 r. Lwów 1920. Nr. 99.

Preliminarz funduszu krajowego na rok 1912. Rubryka IX. Budowy wodne i melioracye. Lwów 1912. Nr. 249.

Prawo Cywilne obowiązujące w Królestwie Polskiem. Warszawa 1914. Nr. 1254 (6 egz.).

Przepisy dla policjantów K. P. Policji Miejskiej. Warszawa 1918. Nr. 841.

Przedłożenia Rządu na Radę Stanu oraz wnioski Członków Rady. Nr. 694.

Protokóły Posiedzeń Rady Stanu Królestwa Polskiego. Warszawa 1918. Nr. 082.

Priłożenija k prawiłam o naznaczeniji dienieżnych wydacz po wiedomstwu Ministierstwa Wnutriennich Dieł. Izd. 1887 goda. Cz. II. Petersburg 1887. Nr. 395.

Przepisy odnoszące się do czynności Rządów Gubernialnych i Naczelników Powiatowych, stanowiące dodatkowy tom do Zbioru, przepisów pocztowych w Królestwie Polskiem, wydane przez Zarząd Pocztowy w 1861 r. Warszawa 1866. Nr. 390 (4 egz.).

Prodołżenije Swoda Zakonow Rossijskoj Impierii 1906 g. Cz. III. Statji k tomam VII, VIII, IX, X. Petersburg 1906. Nr. 366.

Przepisy o applikacyi i examinach z 1860 r. Warszawa 1860. Nr. 071.

Rappaport E. St. Dr. Zagadnienie kodyfikacji prawa karnego w Polsce (kwartalnik Prawa Cywilnego i Karnego, 1920). Warszawa 1920. Nr. 073.

Ruch Prawniczy i Ekonomiczny. Rok 1921 — 1923. Poznań. Nr. 030 (1923—nkpl).

Rossijskaja Kommunisticzeskaja Partija (bolszewikow). Rezolucii i postanowlenija IX. Sjezda R. K. P. (s 29-go marta po 4-e apriela 1920 g.). 1920. Nr. 202.

Reichsgesetzblatt für Oesterreich. Rok 1849, 1851 — 1854, 1856 — 1869. (Tekst niemiecki). Wiedeń. Nr. 051 (1852 — 2 egz.).

Reichsgesetzblatt (niemiecki). Rok: 1886—1920. Berlin. Nr. 059/1886 — 4 egz., 1887 — 1 egz., 1895 — 1 egz., 1896 — 4 egz., 1897 — 6 egz., 1898 — 6 egz., 1899 — 6 egz., 1900 — 2 egz., 1901 — 4 egz., 1902 — 4 egz., 1903 — 4 egz., 1904 — 2 egz., 1905 — 2 egz., 1906 — 2 egz., 1907 — 2 egz., 1908 — 2 egz., 1909 — 2 egz., 1910 — 4 egz., 1913 — 4 egz., 1912 — 4 egz., 1913 — 3 egz., 1914 — 7 egz., 1915 — 7 egz., 1916 — 10 egz. (2 rocz. mają tylko po 1-ym płr.) 1917 — 9 egz., (2 rocz. mają tylko po 2-im płr.), 1918 — 2 egz., 1919 — 4 egz., 1920 — 1 egz.

Sprawozdanie stenograficzne z posiedzeń Sejmu Ustawodawczego. Rok 1919/I — II, 1920/I — II, 1920/poz. 192 — 197, 1921/I — II. Warszawa. Nr. 01 (r. 1919 — 2 egz.).

Sprawozdanie Min. Poczt i Telegr. z czynności od 1.V.1921 do 30.IV.1922 r. (do Dz. Urz. Min. P. i T.) Warszawa 1922. Nr. 09.

Statystyka Pracy. Rok 1922 (nkpl), r. 1923 (nkpl), 1924 (nkpl), 1926 (kompl), 1927 (kompl), 1928 (kompl). Warszawa. Nr. 050 (1927 — 2 egz., 1928 — 2 egz.

Statystyka Pracy. Rocznik V. Zeszyt Specjalny: — Ankieta i wydajności pracy robotników w przemyśle polskim. Warszawa 1927. Nr. 050 (4 egz.).

Swod Uzakonienij i Rasporiażenij Prawitielstwa po wraczebnoj i sanitarnoj czasti w Impierii. Izd. Miedicinskago Diepartamienta (red. Ł. F. Ragozin). Wypusk I. Petersburg 1895 — 1896. Nr. 194.

Ditto:

Wypusk III. Petersburg 1897 — 1898. Nr. 194.

Sprawozdanie z dotychczasowej działalności Ministerstw: 1) Spraw Wewn., 2) Sprawiedl., 3) Wyzn. Rel. i Ośw. Publ., 4) Roln. i Dóbr Państw., 5) Przem. i Handlu, 6) Pracy i Op. Społ., 7) Aprowiz., 8) Sztuki i Kultury, 9) Kolei Żelaznych, 10) Zdrowia Publ., 11) Robót Publ., 12) Poczt i Telegrafów oraz Państwowego Urzędu do Spraw Powrotu Jeńców, Uchodźców i Robotników. Warszawa. Nr. 247.

Société des Nations. Protection des Minorités en Pologne. Confiscation des Majorats Russes en Pologne par le Gouvernement Polonais. Genewa 1921. Nr. 242.

Skorowidz Druków Sejmowych z r. 1922 — 1925. Od Nr. 1 — 2000. Warszawa. Nr. 0143.

Statni Rozpocét Republiky Ceskoslovenské pro rok 1926. 1) Ministerstvo Vnitra, 2) Ministerstvo pro Zásobováni Lidu. 3) Ministerstvo Verejného Zdravotnictvi a Telesne Wychovy. 4) Ministerstwo Verejného Zdravotnictvi a Telesne Wychovy. Státni podniky: Státni lázne. Praga 1925. Nr. 240 (4 egz.).

Statistisches Jahrbuch für den Preussischen Staat. 14 Jahrgang. Berlin 1917. Nr. 0224.

Skorowidz polsko-niemiecki, niemiecko-polski miejscowości województwa pomorskiego i W. M. Gdańska. Z polską mapą — 1 : 300.000. Poznań 1920. Nr. 1006 (3 egz.) map brakuje).

Sprawozdanie o stanie zdrowotnym Rzeczypospolitej Polskiej oraz o działalności władz i instytucji zdrowia publicznego w roku 1923. Warszawa 1925. Nr. 514.

Sbornik Prawitielstwiennych Rasporiażenij po wwiedieniju obszczej woinskoj powinnosti. (S I Janwaria po 1 Ijula 1874 g.). Tom I. Petersburg 1874. Nr. 399.

Sbornik Prawitielstwiennych Rasporiażenij po kriestjanskomu diełu w Gubiernijach Carstwa Polskago. Tom IV. (S 1-go ijula 1876 goda po 15-e marta 1884 goda). Petersburg 1884. Nr. 400.

Sbornik soczinienij po sudiebnoj miedicinie, sudiebnoj psichiatrii, miedicinskoj policii, obszczestwiennoj gigienie, epidemiołogii, miedicinskoj gieografii i medicinskoj statistikie izdawajemyj miedicinskim diepartamientom. Tom trietij. 1879 g. 1880 g. Petersburg 1879, 1880. Nr. 367 (2 egz.).

Swod Zakonow Rossijskoj Impierii powielenijem Gosudaria Impieratora Nikołaja Pierwago sostawlennyj. Ustaw sudoproizwodstwa torgowago. Tom. XI. Cz. 2. Petersburg 1903. Nr. 365.

(Dokończenie wykazu w numerze następnym).

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.